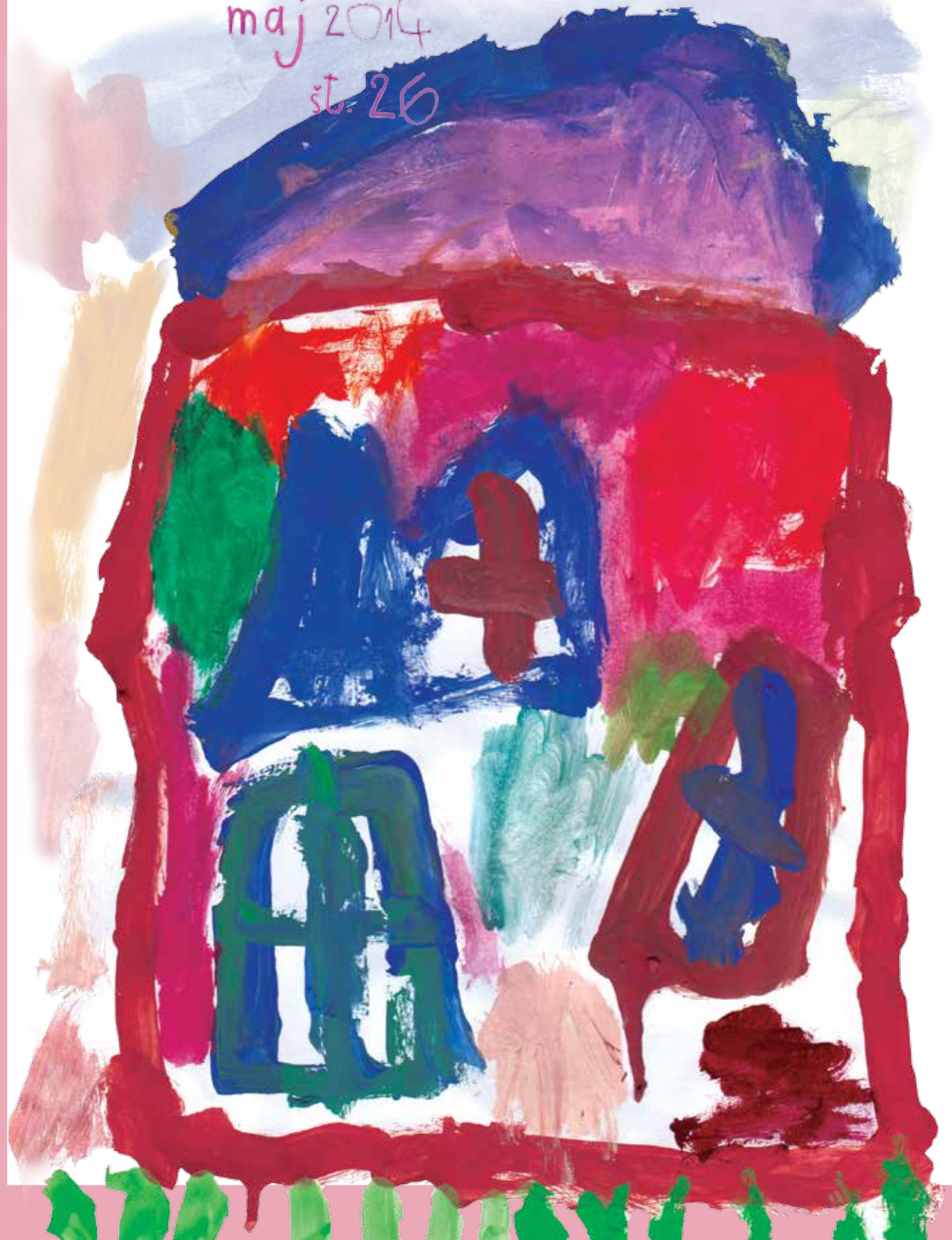

HIŠA OTROK

GLASILO ANGELENEGA VRTCA

maj 2014

št. 26

ali ste vedeli...

- da bodo program Angelinega vrtca – vrtca montessori uporabljali v Hiši otrok Cinca Binca na Kajuhovi cesti v Ljubljani ter v Hiši otrok Antonina v Biljah pri Novi Gorici
- da so nas letos prvič obiskali študentje psihologije iz Filozofske fakultete
- da se bo 1. 9. 2014 odprl Vrtec Dobrega Pastirja, enota v Zavodu sv. Stanislava, kjer bo prisotna tudi Kateheza Dobrega Pastirja
- da so Ema Benec, Uršula Čepon, Anja Nidorfer in Urška Slakan v februarju 2014 začele izobraževanje montessori za obdobje do treh let
- da je izšla 4. knjiga v zbirki Dobri pastir: Sofia Cavalletti: Verske zmožnosti med 6. in 12. letom, Opis izkušnje
- da bo 1. 8. 2014 ravnateljica Angelinega vrtca postala s. Nina Ipavec.

kazalo

Ali ste vedeli.....	2
Uvodnik.....	3
Montessori doma.....	4
Iz zakladnice montessori.....	8
Dobri pastir med nami.....	14
Angela nas nagovarja.....	18
Pogovor z.....	28
Naši godovni zavetniki.....	34
Odmevi.....	36
Ko bom velik.....	50
Tiha opazovanja.....	53
Dnevnik dogodkov.....	54
Hop hop.....	68
Vprašanja staršev.....	72
Delo naših rok.....	74
Vrtec jutri.....	76
Iz otroških ust.....	78
Zahvaljujemo se za.....	80
Zahvale.....	81
Vabimo.....	82

Hiša otrok, glasilo Angelinega vrtca

Izdaja Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje, versko dejavnost in kulturo, Josipine Turnograjske 8, 1000 Ljubljana

Odgovorna urednica: s. Zorica Blagotinšek

Urednica: Metka Švegl

Uredniški odbor: Maja Anko, Tinka Beltram Prekovič, s. Zorica Blagotinšek, Urška Hrast, Metod Emeršič, Andreja Lenart, Nina Popek, Barbara Paternoster, Metka Švegl, Pavlina Škrli, Matic Trbižan.

Oblikovanje: Barbara Paternoster

Slika na naslovnici: Pija P., 4,5 let

Foto: iz arhivov Angelinega vrtca in družinskih arhivov

Lektoriranje: Nina Kavčič Lulik, Eva Košorok

Prelom: Barbara Paternoster

Tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Ljubljana 2013

elektronski naslov
za pošiljanje člankov:
angelin.vrtec@guest.arnes.si

uvodnik

Tako kot imajo materiali v hišah otrok – vrtcih montessori – svoje skrbno izbrano mesto na policah v sobah, imajo tudi članki v glasilu Hiša otrok svoje mesto. In kot otroci najdejo želeni material na policah, boste lahko tudi vi, zvesti bralci Hiše otrok, v četrti številki, urejeni po novem konceptu, hitro našli članek v svoji najbolj priljubljeni rubriki in začeli prebiranje.

V šolskih klopeh so nas učili marsičesa, le za najpomembnejšo nalogo v življenju, vzgojo otrok, nas ni nihče izobrazil. Zato se znajdemo vsak po svojih najboljših močeh. Vsi tisti, ki smo ostali srkajoči umi tudi v odraslih letih, radi – zakaj pa ne – posnemamo tudi dobro prakso drugih. Odlično priložnost za to nudi rubrika »Montessori doma«, v kateri nam v vsaki številki nesebično odstre vrata svojega doma ena družina.

Starši radi prebiramo rubrike »Iz zakladnice montessori«, »Hop hop« in »Delo naših rok«, s katerimi natančneje odkrivamo, kaj, kako, zakaj naši otroci usmerjeno preživljajo čas v vrtcu. Ker je zgodnje življenjsko obdobje izredno pomembno za celo življenje tega malega bitjeca, so tovrstna spoznanja še toliko dragocenejša. Čutim tudi, koliko otrokom pomeni, če sledimo njihovi pripovedi o dogajanju v vrtcu. Skoraj odveč je pripomniti, da pripovedi lažje sledimo, če poznamo metodo, izraze, ki se tam uporabljajo ... Hkrati pa v teh rubrikah dobimo ideje, kako lahko doma bolj kakovostno preživljamo čas z otroki. Tokrat se lahko naučimo celo, kako izdelati odličen material mon-

tessori – peščene črke. V članku s. Cirile v rubriki »Dobri pastir med nami« pa najdemo ideje, kako svoje otroke bolje uvesti v spremljanje in doživljanje svete maše. Zbirka Hiš otrok, ki jo ustvarjamo doma, postaja že kar učbenik montessori!

Izbiro, koga spoznavamo v rubriki »Pogovor z ...« je, tako kot v prejšnji številki, narekoval odhod ene od zaposlenih v vrtcu, tokrat predane ravnateljice vrtca s. Zorice. Verjamem, da jo boste še bolje spoznali, hkrati pa ob njenem zgledu našli namige za svojo osebnostno rast. Slednje seveda velja tudi za svetnike, predstavljene v tokratni rubriki »Naši godovni zavetniki«.

Dogodke zadnjega obdobja v vrtcu lahko podživite ali spoznate skozi oči drugih opazovalcev v rubriki »Odmevi«. Kako rada naša starejša otroka listata stare številke Hiše otrok in se ob tovrstnih rubrikah spominjata časov, ki sta jih preživela v vrtcu! Takrat vem, da so v njunih glavicah ostali lepi spomini na vrtčevsko obdobje, čeprav marsikatero jutro nista z veseljem odšla v vrtec.

Vsi tisti, ki ste zamudili nedavno šolo za starše, katere gost je bil as. mag. Luka Kopač, dr. med., lahko del povedanega spoznate v njegovem odgovoru med »Vprašnji staršev«.

Ob vsem bogatem branju je kot pika na i najprisrčnejši del glasila, ki je pred vami, rubrika »Iz otroških ust«. Smešnice v revijah za odrasle ji ne morejo konkurirati.

Nina Popek
Urbanova mama

montessori doma

Dovolite nam, da se najprej predstavimo. Smo družina s petimi otroki, ki obiskujejo montessori ustanove v 3 različnih časovnih obdobjih in to sočasno. Najstarejša otroka (Živa - 9 let in Ajda - 7 let) obiskujeta Osnovno šolo montessori, Samo (6 let) in Jana (4 leta) obiskujeta vrtec ter Borut (2 leti) obiskuje jasli v Angelinem vrtcu.

Naši dnevi in zlasti popoldnevi med delovniki so izjemno pestri, časovna stiska nas spremlja na vsakem koraku, kljub temu se trudimo dneve preživeti čim bolj umirjeno, spoštljivo drug do drugega, s čim manj prigovarjanj, obtoževanj in trmarjenj. Neprijetnosti, ki so, če smo povsem iskreni, del vsakega družinskega življenja. Pri tem nam je vsekakor v veliko oporo ravno 'okolje', ki obdaja otroke v njihovem prvem delu dneva, v vrtcu in šoli.

Preden sem se lotila pisanja tega sestavka, sem svoji šolarki vprašala, kako bi oni opisali 'montessori' doma. In kot, da bi imela pripravljen odgovor je Živa hitro navrgla: "Doma ni nič montessori, razen zadolžitve. Montessori je v šoli." Četudi so otroci iskreni, zelo radi posplošujejo. Pri nas doma je pravilo, da vsi člani prispevamo k dobrobiti in uspešnemu delovanju družine, seveda v okviru svojih zmožnosti. To natančneje in najprej pomeni spoštljiv odnos do sorojencev in staršev, potem sledi pomoč v gospodinjstvu, skrb za okolje in stvari v njem, vključno s pospravljanjem za sabo, kar je gotovo lažje v vrtcu, doma pa zahteva obilo doslednosti, zlasti pri starših, ki bi naj bili dober zgled svojim otrokom. Pri domačih zadolžitvah nam je v pomoč bela tabla. Na njej smo razvrščeni vsi člani družine in pod vsakim imenom so napisane zadolžitve, zato, da ni prerekanj in da je vse storjeno.

So dnevi, ko kdo zaradi popoldanskih aktivnosti ni prisoten, v tem primeru njegove/njene zadolžitve prevzame nekdo drug in poskrbi, da so opravljene. Tako je na primer porazdelitev vlog pri pripravi večjega obroka – poznega kosila: starša ali eden izmed naju pripravi obrok, tik pred obedom je Jana zadolžena za pripravo pogrinjkov, Samo pripravi pribor, Živa pripravi krožnike s hrano in jih postreže pri mizi, Borut pripravi svoj slinček, si ga poskuša obleči, se skobaca na stol in lepo počaka. Po molitvi sledi obed in takrat se otroci, kar mi še vedno ni povsem jasno zakaj, začnejo pogovarjati o najrazličnejših rečeh, tako da moram včasih prekiniti razglabljanje in jih opozoriti, da so vendarle pri hrani in da takrat vsi potrebujemo malo miru. Ko vsi zaključimo s prehranjevanjem, vsak odnese svoj krožnik in pribor v lijak, eden od staršev pospravi posodo v pomivalni stroj, nakar Živa pobriše pogrinjke, Ajda mizo, Jana stole in Samo pomete okoli mize. Občasno se zgodi, da bi se kdo rad izmuznil zadolžitvi, vendar vsak za drugega, skoraj bolj kot zase, ve, katera naloga mu je dodeljena in kaj se od njega pričakuje.

Tako kot sem že na začetku omenila, življenjski tempo odraslih in tudi otrok je izjemno hiter. Otroci so posledično vpeti v naš ritem, naše časovnice in zato poizkušamo stvari čim bolj poenostavljati in prenašati na otroke, kako pomembna prvina postaja organizacija časa in kaj vse ti omogoči.

Naši družini je v pomoč montessori, ki ga gojijo/(mo) v Angelinem vrtcu in tudi v Osnovni šoli montessori, saj je tako tudi doma lažje gojiti vrednote, ki so velikega pomena v tako zahtevnem poslanstvu, kot je biti starš-vzgojitelj.

Saša Maček

"Misli in želiti
ni dovolj.

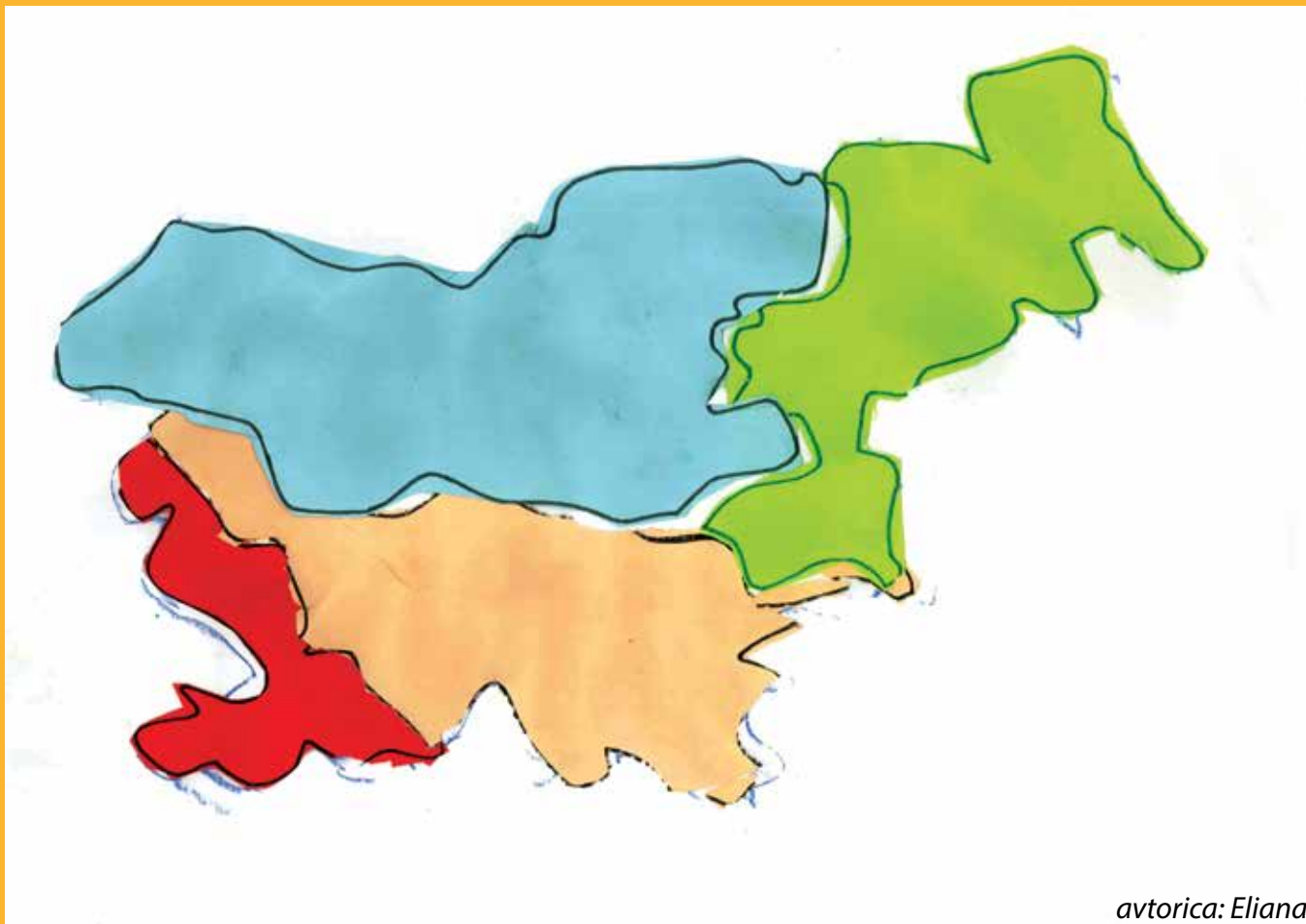
Dejanja štejejo."

Maria Montessori

"Zemlja je tam, kjer
imamo svoje korenine.
Vtroke moramo učiti,
da čutijo in živijo
v harmoniji z
zemljo."

Marie Montessori

avtorica: Eliana

avtor: Miha V., 5 let

$3 + 2 = 5$

$8 + 7 = 9$

$7 + 0 = 7$

$3 + 5 = 8$

$3 + 2 = 5$

$7 + 0 = 7$

iz montessori zakladnice

$8 + 7 = 9$

Čutna pot- gibanje na črti

Vse učenje prehaja preko čutil. V predšolskem obdobju poteka aktiven razvoj čutil. Najaktivneje pa se otroci učijo prav v neposredni okolici z uporabo vseh čutil. Vsako učenje vsebuje tudi gibanje. Z gibanjem še dodatno spodbudimo razvoj čutil.

Včasih so imeli otroci več priložnosti za gibanje. Danes jim moramo to umetno vnesti. Zavedati se moramo, da je zelo težko hoditi pokončno po dveh nogah. Tak način hoje je rezerviran samo za človeka. Ta težaven način hoje narava reši na dva načina. Prvi je nagon in drugi zavestni napor posameznika.

Vsi otroci v nekem obdobju kažejo potrebo po plezanju. Odrasli se moramo zavedati otrokovega občutljivega obdobja za plezanje oziroma hojo. Omogočiti mu moramo, da lahko to razvija. Otroci naj imajo dostop do gibanja. Otrok moči za pokončno hojo ne razvije tako, da čaka, ampak tako, da hodi. Majhen otrok hodi, da bi si razvil moč, izgradil svoje bitje. Hodi počasi. Njegova hoja ni ritmična in nima cilja. Ženejo ga stvari v okolici, ga vabijo naprej.

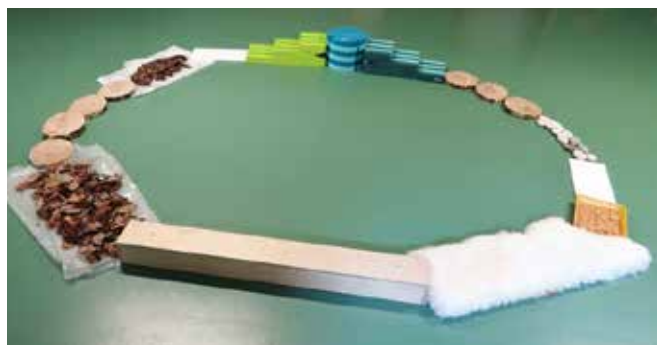
Otrok po drugem letu in pol potrebuje izpopolnjevanje in vajo nadzora nad svojim gibanjem, zato je Maria Montessori med vaje vsakdanjega življenja umestila tudi hojo po črti. Te vaje otrokom pomagajo nadzorovati telo, razvijati orientacijo v prostoru, ravnotežje in gracioznost gibov. Poleg tega pa tudi podaljšajo koncentracijo, večajo samodisciplino, jih pripravljajo in urijo v poslušanju.

Gibanje poteka postopno; od enostavnega h kompleksnemu. Na samo črto postavimo različne naravne in umetne materiale. Prek tega postanejo otroci občutljivejši za določene materiale in predmete v naši neposredni okolici. Ob gibanju jih spremlja klasična glasba. Otroke sezujemo, da lahko občutijo materiale oziroma predmete, ki jih postavimo na črto. Z boso nogo najbolje občutijo materiale. Ko nosimo obutev, ne čutimo tal. Bosi podplati odlično »berejo« podlago in otroku ni treba s pogledom preverjati, kam

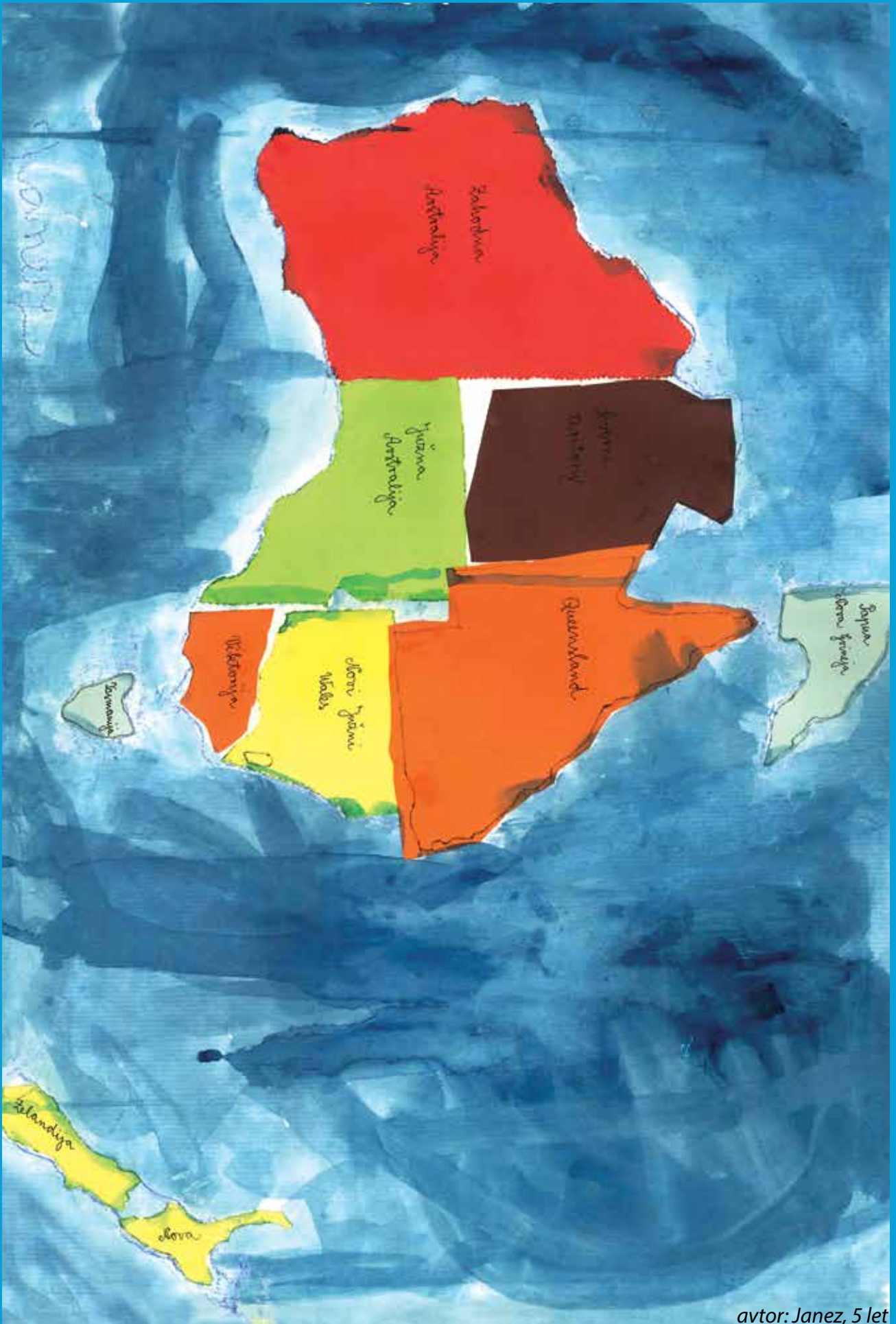
stopi. Možgani postajajo dovzetni za podatke o podlagi, ki jih odčitavajo podplati. Pri bosih nogah je tudi hoja bolj naravna, saj vsaka teža na stopalu popači naravno motoriko koraka. Ko gibanje zaključimo, se pogovorimo o hoji na črti. Otroci izrazijo svoja čustva. Povedo, po katerem materialu jim je bilo prijetno hoditi in po katerem ne.

OSTALE DEJAVNOST NA ČRTI:

Poleg gibanja (skakanja, teka, plesa, bansov ...) in čuta za otip (s hojo po čutni poti) smo pozorni tudi na druga čutila in dejavnosti. Te čute krepimo v tišini. Zavrtimo jim posebno glasbo ali zaigramo na kakšen inštrument oziroma prisluhnemo okoli, da razvijamo sluh. Ne pozabimo pa tudi na vonj in okus.

Tina Opeka

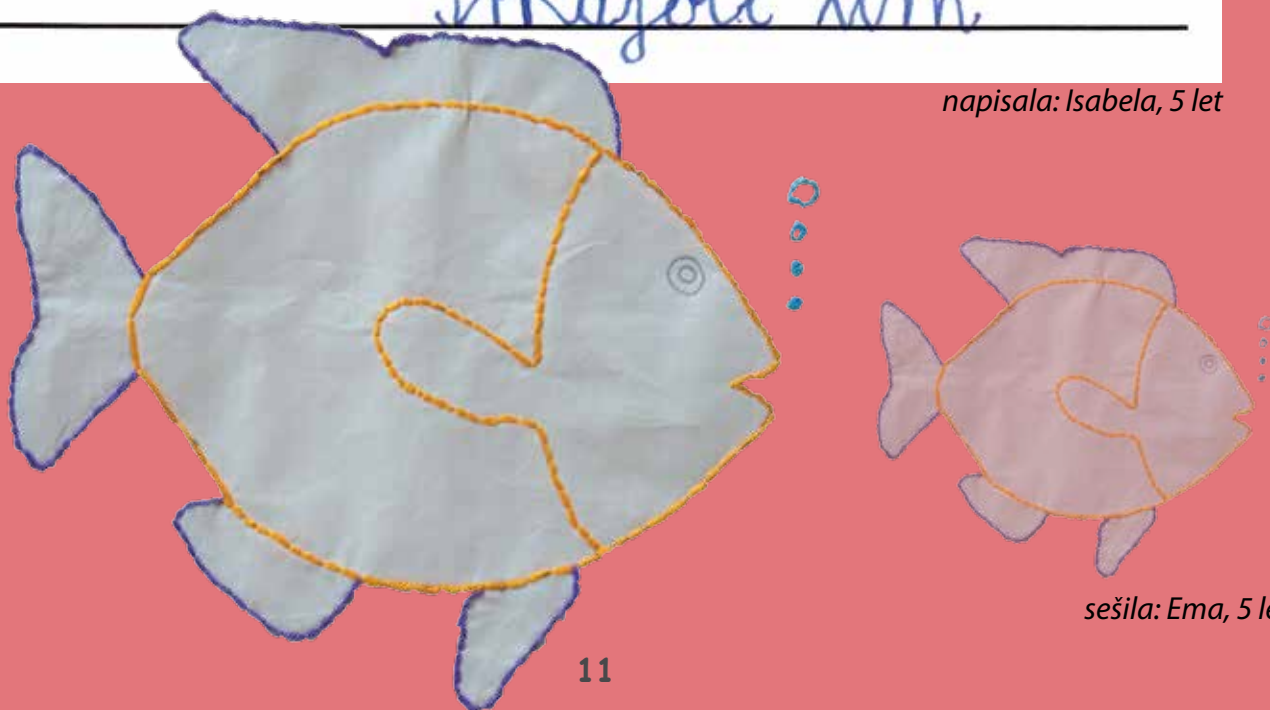
avtor: Janez, 5 let

Kadar veje duh svobode se
more udejati skozi delo,
za to pa so potrebne roke.
Potod najdemo sledove dela
rok.

Koznje se sveti duh
človeka in njegovega
časa.

Maria Montessori,
Izajoi um

napisala: Isabela, 5 let

sešila: Ema, 5 let

Tabla sto

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70
71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
81	82	83	84	85	86	87	88	89	90
91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

avtor: Luka D., 5 let

a b c č d
e f g h i
j k l m n
o p r s š
t u v z ž

Abeceda našila: Isabela, 5 let

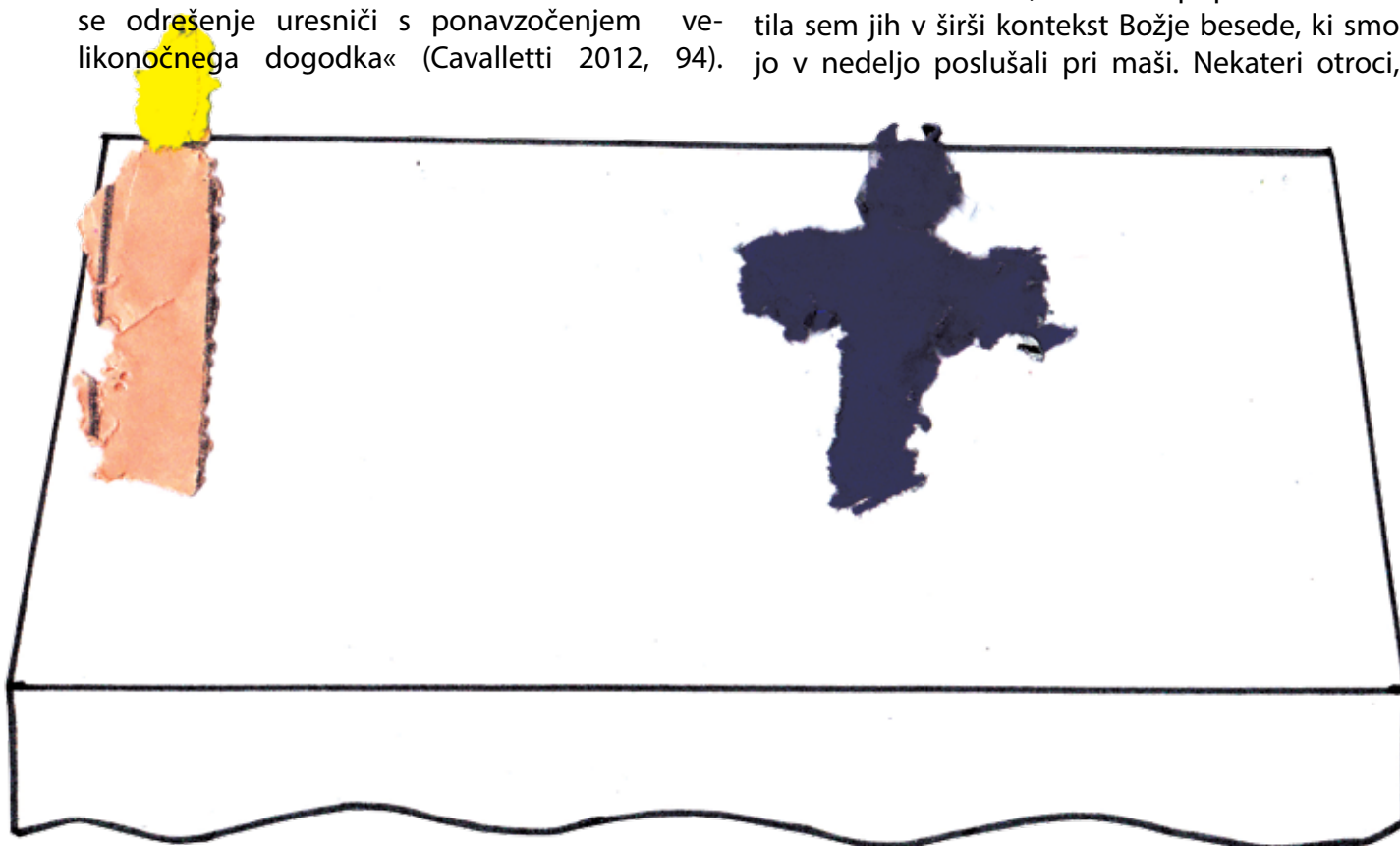
dobri pastir med nami

Uvajanje v mašo: besedno bogoslužje

»Besedno bogoslužje se od evharistije razlikuje po lastnostih in po izvoru. [...] izvor besednega bogoslužja pa lahko poiščemo v bogoslužjih, ki so se odvijala v shodnicah (sinagogah). V središču omenjenih bogoslužij sta bili branje Božje besede iz Svetega pisma [...] in molitev, ki je predstavljala človeški odgovor na Božjo besedo« (Cavalletti 2012, 92).

»Najzgodnejšo obliko besednega bogoslužja opisuje le malo virov. [...] besedno bogoslužje predstavlja uvod v evharistijo, v kateri se oznanjena božja beseda uresničuje. Ali drugače: prvi del svete maše vsebuje oznanilo, da je v osebi Jezusa odrešenje, v evharistiji pa se odrešenje uresniči s ponavzočenjem velikonočnega dogodka« (Cavalletti 2012, 94).

V tokratnem razmišljanju o uvajanju otrok v sveto mašo sem se odločila, da podelim z vami izkušnjo, ki sem jo imela z otroki v letošnjem postnem času. Odločila sem se, da bomo naše postne naloge »zaznamovali« z Božjo besedo nedelje, s katero smo začeli nov teden. Božja beseda v postnem času je zelo bogata. Osredotočila sem se na evangelij posamezne postne nedelje. Zato sem za vsak teden posebej pripravila plakat z nekim simbolom (slika ali risba), ki povzema misel nedelje. Npr. Jezus se pogovarja z ženo Samarijanko ob vodnjaku. Narisala sem vrč z vodo. Pripisala sem še besede: ... »daj mi te vode« in »živa voda«. Nato smo se na črti pogovorili o simbolu, ki je narisana na plakatu, razložila sem besede, ki so bile pripisane. Umesnila sem jih v širši kontekst Božje besede, ki smo jo v nedeljo poslušali pri maši. Nekateri otroci,

predvsem starejši, »šolarji« so se spomnili Božje besede, ki so jo slišali dan prej pri maši. Skupaj z njimi smo obnovili celoten odlomek. Nato pa sem jim razložila, kako si predstavljam, da bi to Božjo besedo živeli čez teden. Ker je v tem svetopisemskem odlomku tekel pogovor med Jezusom in Samarijanko najprej čisto na človeški ravni o žeji, ki jo je čutil Jezus ob vodnjaku, sem zato otrokom predlagala, da se bomo v tednu, ki je pred nami, trudili za varčno porabo vode. Kaj to konkretno pomeni za našo skupino? Pogovarjali smo se o tem, kako bomo ob vsaki uporabi vode v kopalnici, pri pomivanju in drugih delih pomislili, da so dežele po svetu, kjer trpijo zaradi pomanjkanja vode. Hvaležni smo lahko za vodo, ki jo imamo. Pomislimo, kaj vse nam je omogočeno, ker živimo v okolju, kjer nam voda priteče iz pipe. Tako je bil vsak od otrok povabljen, da se čez dan spomni na to spodbudo.

Poleg vode, ki nam je dana, pa smo bili povabljeni, da drug v drugem odkrivamo »živo vodo«, ki je voda dobrega v vsakem od nas.

Vsak dan po počitku so bili otroci povabljeni k osebnemu razmisleku, kako so to vajo Božje be-

sede živeli čez dan v vrtcu. Če je bil njegov odgovor pozitiven, je na plakat nalepil kapljico vode. Otroci so hitro začutili, v čem je naloga, za katero se trudimo čez teden. Bili so srečni, ko jim je uspelo narediti korak, za katerega smo se skupaj dogovorili. Bili pa so odkritosrčni do sebe. Včasih je kdo rekel: »Jaz pa danes ne bom nalepil znamenja na plakat.« Prav zanimivo mi je opazovati otroke, ki se spontano usedejo k plakatu, za trenutek sedijo v tišini in se potem odločijo.

Dobra izkušnja zame je tudi ta, da sem plakate preteklih tednov nalepila na steno pred vhodom v zeleno sobo. Otroci so se tako večkrat ustavili ob njih, se zazrli v sliko ali risbo, pokazali, kje na plakatu je njihovo znamenje, ki so ga narisali ali nalepili. Tako smo imeli pregled vseh postnih nedelj - poti, ki smo jo skupaj prehodili.

Zame osebno je bila taka praktična vaja ob nedeljskih evangelijih lepa priprava na uvajanje otrok v besedno bogoslužje. Otroci se skozi poslušanje in razlago Božje besede na njim primeren način ter skozi konkretizacijo učijo prisluškovati Duhu, ki jim govori po konkretni besedi, v kateri se nam razodeva Bog sam.

s. Cirila Alič

Referenca: Cavalletti, Sofia. 2012. Živa liturgija. Zbirka Dobri pastir. Ljubljana: Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje, versko dejavnost in kulturo.

avtorica: Tinkara K.

"HVALNA MOLITEV
NE IZHALA IZ PRE-
JETIH MILOSTI,
TEMVEČ SE PRI
NJEM ČLOVEK OSRE-
DOTOČI NA BOGA
SAMEGA IN SE ZA-
MAKNE OB MISLI
NA NJEGOVO DOB-
ROTO IN VELIČASTVO,
'ZAHVALJUJTE SE MU,
SLAVITE NJEGOVO
IME! ZAKAJ GOSPOD
JE DOBER, NA VEKE
TRAJA NJEGOVA DOBRO-
TA.'

(PS 100. 4-5)

avtor: Maks, 4 leta

Angela nas nagovarja

Življenje Sv. Angele v stripu

DRUŠINA MERICI

EMA AMKO

7.11.2019
BLIKU GARNI BEGAJZER
je PREDVEČ KOD 500
LETI. ZIVELA DRUŠINA
MERIČI

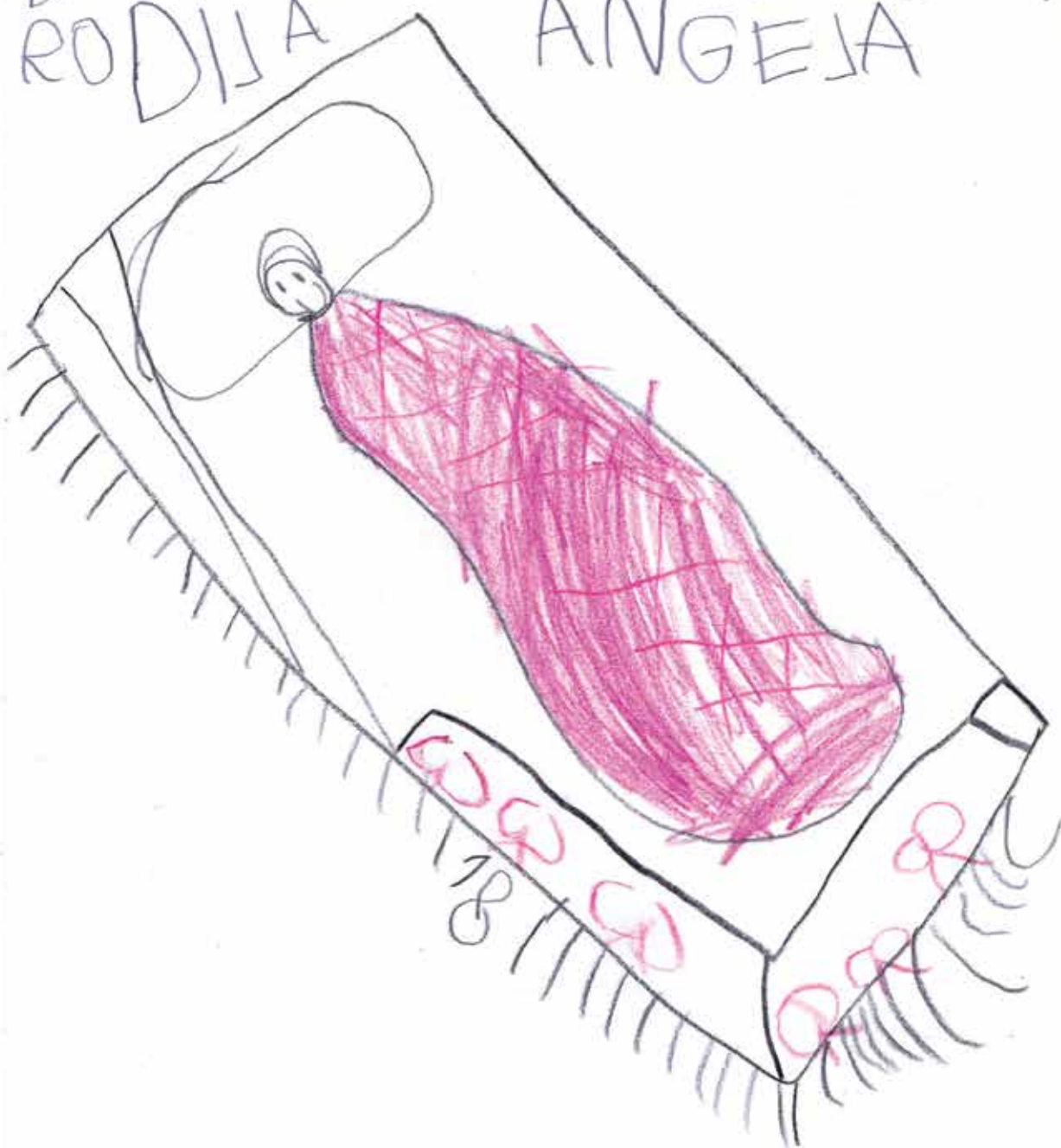
2. ŠIVELI SO NA LEPIM
POSESTVU V HISI KISSOLOBI

DAJA
LA
VEIKA
DREVE
SA

NEKEGA
DNE SE JE
RODILA

POMLADANSKEGA
V DRUŽINI
ANGEJA

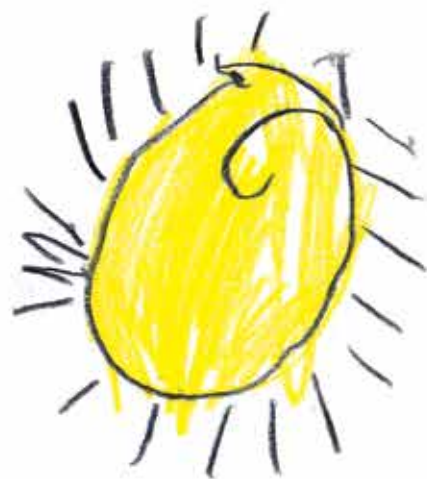

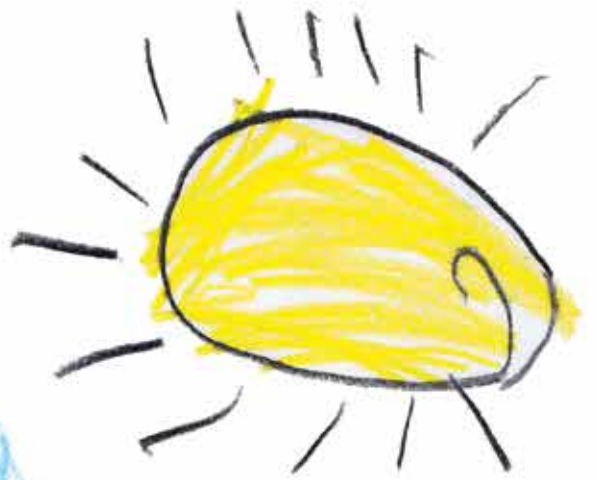

7. SPRAŠEVA LI SO SE
KAJ NEKI BO
POSTALA DUNGEJA
KO BO ODRASIA

ANGEJINA MIADOZT

ANGEA SE JE NAJRAJE
IGRAJA S SESTRICHO

PRINAŠAJA VE
DRAVA IN
VODDIN
POMAGAJA
MAMIKUHATI
IN PRATI

3. Z NAJVEŠJIM
ZANIMANJEM JE
POPLIVŠALA O ŠETA KO
JI JE BAU SVET
PISMO

4. NEKOČ JE ANGELOV
V ZHIVNIJA
TUDI JAZ DOM
ZVEJNICA
RADA IMAM
JAZU ZA

avtor: Peter M., 3 leta

pogovor z...

ravnateljico Zorico Blagotinšek

Še nekaj mesecev in zaključilo se bo obdobje njenega ravnateljevanja Angelinemu vrtcu. S. Zorica ni le uršulinka, poznamo jo kot predano vodjo vrtca, ki je vedno na voljo za pogovor, reševanje kakršnihkoli težav, s poslušom do otrok in njihovih potreb. Je zanesljiva, čuteča, »vseživljenska učenka«, rada pripravlja presenečenja, piše poezijo, teče, v njej tli želja po misijah.

Kakšni so spomini na otroška leta, ko je mala Zorica živela v najbrž toplem zavetju svoje družine na Štajerskem?

Mnogi veste, da me od preteklega šolskega leta mama Vida in ate Martin spremljata iz večnosti - zelo blizu skupaj sta prešla v novo življenje, njuna prisotnost in roka sta sedaj vtakani v moje življenje na nov način. Globoko me spremlja okus daru življenja, saj sem bila rojena po maminih skoraj štiriinštiridesetih letih. To je bilo v tistem času tvegano tako zanjo kot zame. Pripovedovali so mi, da sem rada sodelovala pri delu v hiši in okrog nje, kdaj me je bilo tudi težko krotiti. Spominjam

se, kako mi je deset let starejši brat Drago bral zgodbe, me spodbujal in uvajal tako v tek kot igro košarke, šaha ter reševanje matematičnih nalog. Doma smo se veselili prvih zvončkov okrog hiše, zasajali sončnice za krmljenje ptic pozimi, pokrivali marelična drevesa, da niso pozebla, mama je »čuvala« še druge otroke z vasi, oba z očetom sta pomagala pri delu na njivah sosednjih kmetij. Vse moje igrače od medvedka, žirafe, do punčke s temno poltjo so hodile tudi v šolo, ki sem jo imela doma po učbenikih iz preteklega šolskega leta. Otroci smo si izmišljevali igre predvsem v nara-

vi. Mama mi je rekla, da je bila cerkev zame že od malega kot magnet. Na poseben način je moje pozno otroštvo zaznamovala očetova prometna nesreča, po kateri ni mogel več hoditi brez bergel. V tistem času sva z mamo večkrat romali k sv. Križu nad Belimi Vodami, kamor je bilo 3–4 ure hoda iz Topolšice. Hvaležni smo bili, da je oče preživel nesrečo in da je ponovno shodil.

Pot zorenja od doma do Angelinega vrtca

Kam Vas je pot vodila, preden ste prišli do vrtca, in kako Vam

je to pomagalo na poti zorenja?

Srednješolska leta sem preživljala na srednji naravoslovno-matematični šoli, veselilo pa me je tudi, da bi bila vzgojiteljica - učiteljica, vendar nisem igrala inštrumenta, da bi se lahko vpisala na Srednjo pedagoško šolo. Sodelovala sem v mladinski skupini, pri misijonskem krožku ter kot birmanska animatorka. Rada sem igrala odbojko in košarko, prepisovala kratke misli iz Ognjišča, brala poezijo in kriminalke ter si dopisovala z drugimi. V tem času sem ob zgodbi o bambusu začutila globoko, neizmerno željo, da bi bilo moje življenje povezano z Izvirom, da bi prinašalo vodo na izsušeno polje in omogočilo dobro letino. Vedno bolj mi je postajalo jasno, da me Bog kliče, da bi Mu vsa pripadala, a sem se skozi srednješolska leta temu klicu upirala. Mnogo razlogov sem našla, zakaj ne bi bila sestra. Na duhovnih vajah v Assisiju in kasneje na tednu mladih v Podčetrtku pa sem čutila, da Bog daje veselje in zaupanje za podaritev življenja. Jeseni leta 1992 sem prišla vprašat k uršulinkam, kakšni so pogoji za vstop, na praznik Kristusa Kralja mi je bila dana moč za odločitev in korak.

Ko ste diplomirali iz socialne pedagogike, ste prakso opravljali v mladinskem domu v Mariboru, s študenti v Katoliškem študentskem centru Sinaj ter kot voditeljica Slovenske šole za animatorje v mariborski škofiji. Kaj vam je dalo to obdobje za nadaljnje življenje? Pozneje ste vodili tudi študentski dom Uršula.

Moram priznati, da imajo čas

Osebe, ki navdihujejo, nagovarjajo ...

- sv. Angela in bl. Marija od Učlovečenja
- misijonarke in misijonarji
- življenjske zgodbe preizkušanih ljudi

pripravištva v Mladinskem domu ter dela s skupinami študentov, spremljanja in pogovori prav posebno mesto v srcu. V spominu mi zelo ostaja odkritje, da se oznanjevanje danes lahko zgodi v veliki meri skozi osebna srečanja in pogovore sredi življenja.

Znanje in mednarodne izkušnje v vrhovni hiši uršulink ste nabirali tudi v Rimu. Kaj ste tam študirali?

Pedagoški študij v Sloveniji mi ni dal krščanskega pogleda na človeka in vzgojo. Zato sem na Salezijanski univerzi nadaljevala s podiplomskim študijem socialne pedagogike. Zelo sem

hvaležna za to, ne le zaradi študija, ampak tudi zaradi življenja v mednarodni skupnosti, za poglobitev pripadnosti našemu redu in vse vezi, ki so se stkale s sestrami iz drugih provinc našega Reda.

Zdi se, da do tu niste imeli veliko stika z najmlajšimi. Kakšni so bili začetki dela oziroma vodenja Angelinega vrtca? Najbrž ste se morali hitro poglobiti v pedagogiko montessori in prenašanje le-te v prakso, pri svojem delu v pisarni in na terenu - v skupini.

Res je, življenje v vrtcu sem najprej udomačevala skozi pogovore s s. Metko in drugimi sestrami, z opazovanjem, izobraževala pa sem se sproti. Hvaležna sem vzgojiteljicam, da so me lepo sprejele medse kljub temu, da nisem imela izkušenj dela v vrtcu. V teh letih sem si poskušala pomagati z izkušnjami drugih na razne načine. Delo v vrtcu mi je bilo in mi je še vedno v velik izziv. Ostajam učenka še naprej!

Vzgojiteljice o Vas menijo, da ste zanesljivi, odgovorni, sočutni, da imate zelo dobro intuicijo, pa seveda veliko zaupanje v Božjo previdnost tako v osebnem življenju kot tudi pri svojem poslanstvu, v službi. Kaj pa, ko imate denimo postavljen potek dela za naslednji dan in se zjutraj zgodi klic o kakšni bolezni, podobnih težavah ... Kako se organizirate, da stvari stečejo, kot morajo?

Bratu Dragu sem se enkrat posebej zahvalila, da sva veliko igrala šah, zdi se mi, da mi pride prav v takih situacijah. Prvo leto sem slišala vsako sporočilo, ki je prišlo po telefonu ob katerikoli uri in sem tudi ponoči pošiljala naokrog sporočila o spremembah urnikov. Tako se je vedelo, da če pride sporočilo ob kakšnih enajstih ponoči ali petih zjutraj, ga najbrž pošilja s. Zorica. No, sedaj, peto leto, telefona ponoči več ne slišim.

Res pa je, da imamo uvedenih približno 15 študentk, ki nam stalno ali občasno pomagajo in je lažje usklajevati urnik. Res, velikokrat sem doživela Božjo Previdnost na delu, to me je zelo krepilo v veri in zaupanju.

Moje najljubše branje ...

- Božja beseda in Spisi sv. Angele
- sv. Bernard: Svetloba dni
- M. I. Rupnik: Razločevanje I. in II. del

Kaj Vas pri vsakodnevem srečevanju z otroki najbolj osrečuje in pri čem so hkrati največje skrbi?

Osrečuje me, ko se otroci rojevajo, ko sem lahko priča, kako pridejo k nam, kako vstopajo. Vedno si poskušam vtisniti v srce podobo otroka iz prvih

dni in posebna radost je potem gledati korake in preskoke v razvoju na poti do šole. Njihova rast in odkritja so tudi moja sreča. Zelo rada jih blagoslovljam v srcu, ob slovesu pa tudi na čelo. Skrbi so povezane predvsem z zagotavljanjem varnosti za otroke. Kadar gremo na izlet z otroki, je to zame dan s posebnimi občutki že večer prej, med izletom in po vrnitvi. Skrbi so povezane tudi z odgovornostjo, da storimo, kar največ moremo, da pripravljeno okolje res omogoča izgradnjo osebnosti in da smo dobri opazovalci razvoja otroka in morebitnih posebnosti. Velika je tudi želja, da bi otroci v tej dobi zaživel v povezanosti z Bogom.

Mala veselja in hobiji

V projekte, povezane z vrtcem, vlagate vso svojo energijo, znanje. Eden takih dogodkov je recimo tudi miklavževanje.

Pričakovanje sv. Miklavža ima zame res poseben čar in ko odide, ga čakam že za naslednje leto! Poseben čar je tudi to, da lahko delujem na skrivnem in v sodelovanju z več pomočnicami in pomočniki. Vživljanje, iskanje idej, pogovori z otroki v pričakovanju, prejemanje pisem z željami in nato skupno čudežne ob prijaznosti in dobroti sv. Miklavža so zelo radostni trenutki.

Kaj Vas poleg socialno-pedagoškega dela še veseli? Je še kakšno področje, ki bi ga radi poglobili?

Rada bi poglobila tisto, kar bo potrebno za življenje in poslanstvo v prihodnosti, sicer pa me poleg socialne pedagogike zanima še marsikaj.

Koliko trenutkov dnevno Vam ostane samo zase? Kaj takrat najraje počnete in kako poskrbite za duhovno in telesno hrano?

Zgodnja jutra in ne preveč pozne večerne ure so čas dragocene samote, večje odprtosti za poslušanje Duha v notranjosti in čutenja sveta okoli sebe. Čas molitve, branja in pisanja duhovnega dnevnika me zelo hranijo. Zelo rada sem z Božjo Besedo.

Na uho mi je prišlo, da Vam pri vzdrževanju kondicije pomaga tudi karate.

Skrbim za zdrav duh v zdravem telesu ...

- hoja
- predelava in izdelava raznih papirnatih izdelkov
- pisanje

V letu 2011 sem bila spodbujena k vživljanju v azijsko kulturo. Ko sem brala prispevek o tem, kako se nekateri slovenski judoisti poglabljajo v azijsko filozofijo zato, da globlje razumejo judo, me je prešinila misel, da bi mi ogled vadbe katere od azijskih borilnih veščin bil v pomoč. V pogovoru s s. Boženo, našo predstojnico skupnosti, pa se je pokazalo, da bi bila vadba poleg vživljanja tudi dobra za kondicijo. In res, karate mi je v pomoč tako za vživljanje v filozofijo odnosov kot tudi za kondicijo.

Malo za šalo, ampak tudi za res: Menda ste ena izmed najvišjih slovenskih uršulink. Ali to prinaša večinoma prednosti?

Zelo sem bila vesela, ko je prišla še katera večja od mene v našo skupnost! Včasih lahko vzajem stvari z visokih polic še za koga ali dosežem kakšne zavese v hiši lažje kot katera druga sestra ali prižgem kakšen gumb v toplotni postaji v veselje vseh, da imamo toplo vodo. V vrtcu je posebej v jaslih izziv biti na višini otrok in njihovih oči. Kar precej gledam okrog sebe, da lahko drugi vidijo čezme. V kapeli sem npr. rada v zadnji vrsti. Pravzaprav mi je zaradi velikosti večkrat tudi nerodno.

O ženskosti, posvečenosti in pripadnosti Kristusu

Kako živite svojo posvečenost, poklicanost pripadati Kristusu? Kako živite ženskost, sestrstvo in duhovno materinstvo?

Na to vprašanje bi morda lažje odgovorile sestre, s katerimi živim skupaj. Pripadnost Kristusu me osrečuje, vsak dan znova

se je učim. V pripadnosti Njemu doživljam, da se prepleta to, da sem žena, da sem sestra in da mi daje tudi dar duhovnega materinstva. Ob otrocih v vrtcu pa je bila priložnost tudi za poglabitev življenja božjega otroštva – so me spominjali na to, da sem najprej ljubljena Očetova hči.

Glasba, zvok za moja ušesa ...

- ptičje petje
- slavlilna glasba
- žuborenje vode

Kako se trudite izpolniti svoje življenje v Kristusu?

Po božji milosti sem to, kar sem. Veliko mi pomeni molitev, tako osebna kot skupna, oblikuje me življenje v skupnosti, zelo me krepi pogosto prejemanje zakramenta sprave in duhovno spremljanje. Življenje v skupnosti me vedno znova kliče v umiranje sebi in odpiranje za ljubezen, ki gre skozi Veliko noč. V tem prehajanju me krepi vsakdanja sv. maša. Rada sežem po duhovnem branju ter molim rožni venec po ljubljanskih ulicah in okrog parlamenta. Okrog parlamenta pa naredim samo en krog, da me policist ne bi ustavil kot sumljivo osebo. V tem letu me od duhovnih vaj posebej nagovarjajo blagri, jih doživljam kot tiste, ki varujejo naše medsebojne odnose in izvabljajo iz nas, da bi bili bolj človeški in bolj božji.

Lani ste obiskali sestre na Tajskem in v Kambodži. Menda je v Vas velika želja po

misijonih.

Res imate dobre vire informacij, prav iz srca. Misijonski klic je vtkan v moje življenje, doživljam ga kot vtisnjenega v srce in verujem božji obljubi v njegovo dopolnitev. Obisk naših sester je bil povezan s pripravo na vrhovni kapitelj. Vsaka od udeleženk kapitlja je obiskala eno od provinc, da bi bolje spoznala tamkajšnje življenje sester in se znala vživeti tudi v druge razmere in kulturo. Se še vedno čudim, kje sem bila, da je Bog našel pot za obisk misijonske dežele! Dve deželi, Tajska in Kambodža, obe sta se me vsaka na svoj način dotaknili po ljudeh, naravi, zgodovini in sedanjosti. Nosim v srcu in molim, da bi bil Jezus spoznan in ljubljen tudi tam in da bi Cerkev našla poti za ohranjanje dostojanstva ljudi in dobro osnovno vzgojo otrok in mladih – tu mislim posebej na Kambodžo!

V jeseni se vračate v Rim, kamor greste v mednarodno "probacijo". Kaj je to? Čas osebnega poglobljanja na duhovnem področju, še kaj drugega? Se veselite teh mesecev?

Moj moto, geslo, misel

- Vse moje je tvoje in vse, kar je tvoje, je moje. prim. Jn 17, 10 (geslo večnih zaobljub)
- Bodi sprememba, ki jo želiš videti v svetu. (Gandhi)

Teh mesecev se zelo veselim, to bo čas poglobljanja posvečenega življenja v vseh njegovih razsežnostih, skupaj s sestrami iz drugih dežel. Čas probacije je dar, da bi skozi sintezo sedanjega življenja mogle v prihodnosti še globlje pripadati Kristusu, da bi poglobile korenine našega uršulinskega življenja v skupnosti, ljubezen do Cerkve in da bi nam vse to pomagalo živeti in služiti s predanim srcem, kjerkoli bomo živele pozneje.

Kakšni pa so Vaši načrti, pogledi, želje za prihodnost, kaj bo Vaše poslanstvo po končani "probaciji"?

Načrti so skriti v božji volji, ki se je pokazala skozi občestvo in po pogovoru z m. Cecilio Wang, vrhovno predstojnico. Po vrnitvi iz probacije bom služila v vodstvu naše province. Želim si predanosti v tem služenju in v srcu še naprej prisluškujem tudi misijonskemu klicu.

**pogovor je pripravila
Urška Hrast**

"Pomagaj mi,

da

marodim

sam."

Maria

Montessori

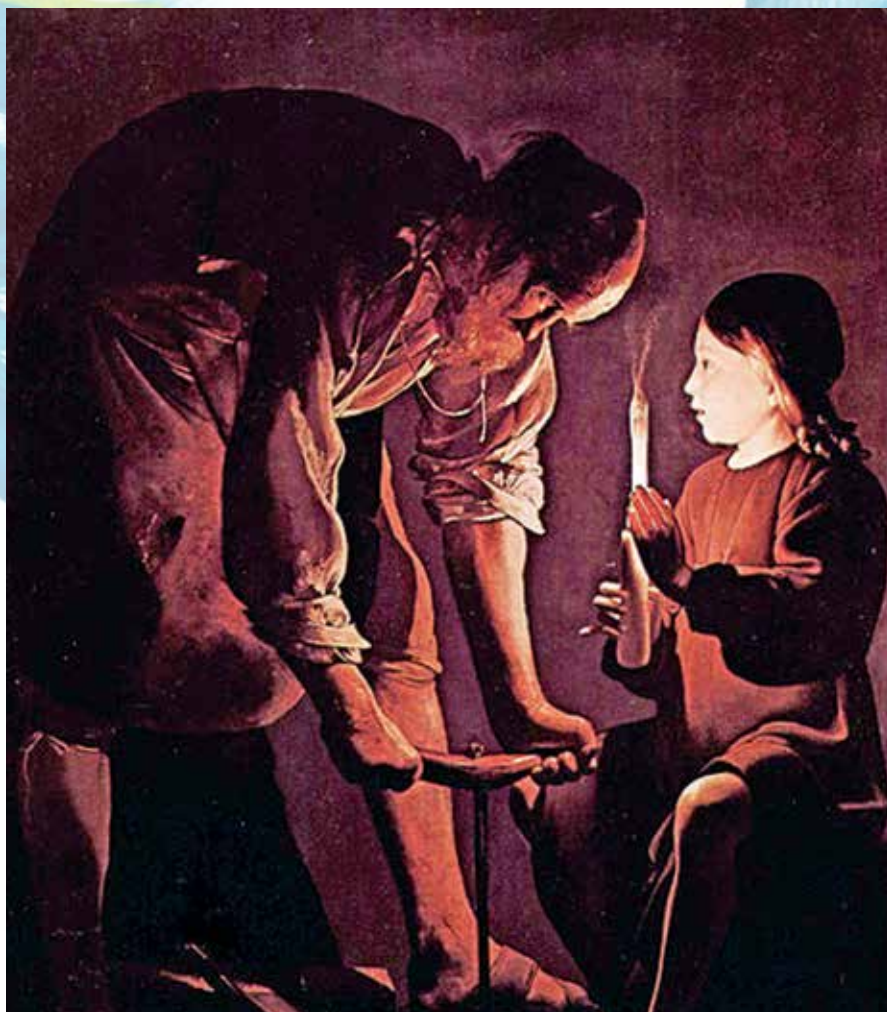
naši godovni zavetniki

Jožef, Julija, Eva

Sveti Jožef

God sv. Jožefa, "ženina preblazene device Marije, spoznavalca in zavetnika vesoljne Cerkve", praznujemo 19. marca. Temeljna odlika sv. Jožefa je, da je bil izbran za moža Mariji, po Jezusovem učlovečenju pa je postal njegov krušni oče. Bog ga je obdaril s posebnim obiljem milosti. Odlikovala ga je močna vera, popolna pokorščina Božji volji, premišljenost in ponižnost.

Zakaj je Bog načrtoval deviško spočetje in torej Jezus ni bil Jožefov naravni sin? Z deviškim spočetjem Sina se je razodela absolutna skrivnost Božje milosti, saj učlovečenje ne izhaja iz tega sveta temveč iz Božje moči. Vendar pa vlogo Jožefa-Jezusovega skrbnika to le še bolj posvečuje. Jožef je bil kot senca, ki je zakrivala Jezusa, dokler niso bili ljudje pripravljeni uzreti Jezusovih čudežev in sprejeti resnice o čudežnem prihodu Božjega Sina na svet. Ostajal je skrit in neopažen v času svojega življenja na zemlji in tudi po smrti v prvih stoletjih čaščenja v Cerkvi. Sčasoma se je tiho čaščenje tega junaško ponižnega pričevalca uveljavljalo in leta 1621 je god sv. Jožefa dobil pomen zapovedanega praznika. S tem je tudi v bogoslužju končno

Sveti Jožef tesar, Georges de La Tour, Louvre, Paris

stopil na prvo mesto za Marijo.

Sv. Jožefu se verniki radi priporočamo pri družinskih težavah, seveda pa velja za posebnega zavetnika krščanskih očetov v njihovi skrbi za varnost svojih otrok, ker je varoval Jezusa, ko mu je Herod stregel po življenju. Poleg tega je Jožef priprošnjik mladih ljudi v boju za ohranitev čistosti ter vseh tistih, ki si morajo s trdim delom služiti kruh. V povezavi s tem na 1. maj obhajamo praznik sv. Jožefa delavca, zaščitnika vseh ročnih delavcev in obrtnikov.

Sveta Julija Lieška

Sveta Julija Lieška, Peter Paul Metz, Cerkev Svetega Gordiana in Epimachusa, Nemčija

God svete Julije Lieške (tudi Julijane Lieške) praznujemo 5. aprila, znana pa je po svojem rodnem mestu Liège. Bila je sodobnica dveh velikih svetnikov: Frančiška Asiškega in svetega Dominika in je pomembno dopolnila njuno delovanje. Julija je bila stara šele 17 let, ko je imela prvo videnje; svetlo luno s temno liso ob strani. Polno luno je razumela kot Kristusovo cerkev, temna lisa pa jo je ob ponavljajočih se videnjih začela vznemirjati. Kakor sv. Frančišek, je tudi Julija vneto premišljevala Kristusovo trpljenje in po srčni molitvi, da naj ji Bog razkrije pomen sence, je dobila odgovor. Bog je Julijo opozoril, da ljudje premalo častijo Jezusovo navzočnost v hostiji in da v liturgičnem koledarju manjka temu posvečen praznik. Načrt, kako naj uresniči Božji namig, je v njej zorel celih 20 let, preden je zbrala pogum in ga začela udejanjati. Vendar pa je izkusila tudi močno nasprotovanje in je umrla, ne da bi dočakala razglasitev praznika. Po Julijini smrti je njeno delo nadaljevala blažena Eva Lieška. Njuno delo pa je bilo nagrajeno, ko je papež Urban IV. uradno razglasil praznik Svetega Rešnjega telesa.

Sveta Eva

Cerkev se Eve spominja skupaj z Adamom na dan pred božičem. To sta prva mati in prvi oče ter svetnika, ki na svojih ramenih nosita prekletstvo vsega človeštva. Sta tudi značilen primer za to, da je za velik greh, čeprav enkrateno, potrebno delati pokoro vse življenje. Njuno življenje je popisano v prvi Mojzesovi knjigi Genezi. Če kristjani pozabljamo na Evi in Adamovo vlogo v našem odrešenju, nas na to spominja krščanska umetnost, ki ju ne predstavlja le v skušnjavi in grehu. Predstavlja pa ju kot starozavezno prisposodbo Nove zaveze in kot tista, ki ju je Kristus sam popeljal iz podzemlja. Tu sta vztrajno in le s tanko steno ločena od neodrešljivega, padlega stvarstva čakala na odrešenika.

Stvarjenje Eve, Lorenzo Maitani, Katedrala Orvieto, Italija

Danes se zaključuje krog; staremu Adamu stoji nasproti iz obličja v obličje novi Adam, prvi Evi pa druga Eva. Njima, ki sta si nakopala prekletstvo za vse človeštvo, stojita nasproti Odrešenik in Marija kot soodrešiteljica. Odrešeni in od Boga z njegovim lastnim življenjem hranjeni človek, pa stoji toliko višje, kot je stal prvi človek pred grehom.

Pripravila: Maja Anko

odmevi

Večeri z mamami

v rumeni sobi...

Na eno izmed novembrskih sred smo bile mame zopet povabljene na večer z mamami. Glede na to, da je naš Miha zadnje leto v vrtcu, sem se tja odpravila s posebnim pričakovanjem in navdušenjem. Malo pozitivne napeptosti sem čutila tudi pri njem, saj je komaj čakal, da mi zopet pokaže, kaj vse zna, v katerih »delih« je napredoval. Ker je letos med najstarejšimi, se lahko loti tudi del, ki so mu bila včasih nedosegljiva, del, ki jih je običajno samo občudoval, ko so jih delali drugi.

Tako je ob prihodu v vrtec takoj šel do »banke«, kjer ga je že čakal prijatelj Luka. Priznam, da sem bila tudi sama presenečena in navdušena nad sistemom »banke«, nad opazovanjem sodelovanja med prijateljema. Vsake toliko časa sta preverila, če mami dovolj pozorno spremljva njuno početje in v najinih očeh iskala potrditev. Po uspešno končani demonstraciji banke se je Miha lotil sestavljanja sestavljanke, ki jo je sestavil mimogrede in z neverjetno hitrostjo. Na hitro sva se ustavila še na galeriji, »čitalnici«, vendar naju je majhen prostor hitro pregnal dol. Za zadnje delo si je Miha izbral bolj mehanično sestavljanje ploščic, ki se sestavljajo

z vmesnim privijanjem vijakov. Začutila sem, da si želi miru, zato sem ga povabila, da greva sestavljat na mizo, ki je na hodniku. Tam je nato v miru sestavil precej visoko skulpturo, ki je spominjala na robota. Presenetila me je njegova neizmerna zbranost, koncentracija, predanost delu. Vesela sem bila, da sva imela svoj mir na hodniku, saj sem tako začutila še večjo povezanost med nama. Ob končanem delu je bil tudi sam iskreno ponosen na svojo umetnino, ki je kljub velikosti stabilno stala – torej je pravilno razporedil ploščice, določil ravnotežje itd.

Sledil je skupen del v sobi, kjer smo zmolili, odplesali in odpeli nekaj pesmic. Kot vedno pristrčno, lepo, doživeto. In nato še presenečenje - dobrote, ki so jih otroci tisti dan sami spekli. Po navadi se po uradnem zaključku kar hitro odpraviva domov, tokrat pa se nama kar nikamor ni mudilo. Sama sem se zaklepetala z nekaj mamami, ki smo si sedeč na tleh imele toliko za povedati, da bi bile lahko tam še nadaljnjo uro. Tudi Miha se je naprej igral s svojimi prijatelji. Ko je večina že odšla, smo se zavedale, da bo zanimivo debato res treba zaključiti. Moram priznati, da mi je bil tokratni večer z mamami res lep, dragocen in nekaj posebnega. Hvaležna sem vsem vzgojiteljicam in drugim zaposlenim v vrtcu, ki se tako trudijo za naše otroke.

Staša Verbič

v zeleni sobi...

Ob zadnjem večeru z mamami, ki sem ga v prijaznem, sproščnem vzdušju preživela s svojim najmlajšim – Dominikom, sem se kot ob prebujenju iz sanj zavedla, kako čas hitro beži. Otroci rastejo in na poti samostojnosti hodijo vedno bolj gotove, tudi samosvoje korake.

V Angelin vrtec prihaja naša družina že sedem let. Začeli smo z Benjaminom v oranžni sobi, čez dve leti se mu je pridružila Klarisa v rdeči, on pa je pohitel samostojnosti naproti v zeleni. Kmalu nas je s svojim prihodom na svet razveselil še Dominik, ki mu je bila pot po izkušnjah prejšnjih let jasno načrtana. Klarisa je šla v rumeno, najmlajši bratec pa jo je nasledil v rdeči sobi.

Vsa leta so bili prav večeri z mamami zame nekaj posebnega, pa tudi za vse otroke. Ponavadi so že vsaj dva tedna prej napovedovali veseli dogodek, namigovali na skrivnostna presenečenja, ki so jih pripravljali ob pomoči ustvarjalnih vzgojiteljic in očitno uživali v moji radovednosti, ki je nikakor niso hoteli potešiti.

Potem je nastopil tisti tako težko pričakovani dan, ki je bil vedno nekaj posebnega. Že prejšnji večer so le neradi zaspali v neučakanosti, zjutraj pa so se za razliko od ostalih dni nenavadno hitro in veselo zbudili. Nobenega prepričevanja ni bilo potrebnega, da so bili pripravljeni. Seveda, tisti posebni dan je končno napočil.

Ko smo vstopali v prav posebno – njihovo sobo, je bilo v zraku čutiti pridih skrivnostnosti, celo svetosti, ki komaj čaka, da se razodene. Vsak od njih me je pokroviteljsko odpeljal do svojih najljubših materialov in v kar najkrajšem času želel pokazati čim

več. O, kako je čas hitro odbrzel mimo, ko je bilo že potrebno pospraviti. Ja, pa še tega in tega ti nisem pokazal, dajva še malo, me je nazadnje prosil Dominik in pri starejših dveh je bilo zelo podobno. Ponosno so sodelovali tudi pri nastopanju, ko so kaj zapeli in zaplesali. Posebno svečano je bilo, ko smo vse mame sedele, vsaka s svojim nadebudnežem v naročju in smo skupaj molili, peli. Pa kakšen občutek ponosa in radosti se je zaiskril v malih očkah, kadar so bili pred vsemi poklicani po imenu in so lahko postorili kako malenkost pri skupnem obredu. Prinesti prtiček ali prižgati svečko, morda celo postaviti v sredino med nas kip Marije z Jezusom, je postalo pravo duhovno doživetje, eno takih, ki jih nikoli ne pozabiš, saj zabrišejo mejo med sedaj in nekoč, med tu in onstran, med minljivostjo in večnostjo. Tako bodo ostali za večno zapisani tudi v nas ti dragulji medsebojnega povezovanja, ki so se pretakali skozi mame in naše ljubljene otročiče.

Prepričana sem, da bomo tudi takrat, ko bodo naše lase že krasile srebrne nitke modrosti in iztekanja življenja v končni cilj povezanosti z Njim, ki je največja ljubezen, še vedno čutili pridih domačnosti, povezanosti in večne ljubezni, ki smo jih stkali skupaj z našimi otroki.

Nina Bras Meglič

v vijolični sobi...

Veselje nad malim

S sijočimi očmi je pritekel čisto k meni in mi potihó šepnil: "Mami, a ti povem skrivnoooost?" Prav to skrivnost sem imela že kakšen mesec zapisano v svojem koledarju, :) a sem rekla: "Seveda, kaj pa je?" "Ali veš, da ti bom jutri pokazal celo mojo sobo? Bova odšla skupaj v vrtec?" In tako sva oba z veseljem pričakovala najino popoldne.

Ozračje v Vijolični sobi je bilo prijetno. Otroci so z navdušenjem kazali mamicam različne materiale in tudi z Janom sva občudovala opice v eni izmed knjig, vonjala začimbe, preverjala barvno lestvico in se zadržala v molitvenem kotičku. Jasno je bilo, da vsak material vsak dan uporablja, zdaj pa je z vso pozornostjo podajal navodila meni, kako se z materialom upravlja. Ni pozabil niti na umivanje rok, tako da sem se ponovno

spomnila, kako se jih pravilno temeljito opere. :)

Po poti domov sva se pogovarjala o najinem popoldnevu in tako ponosno je držal glavico, da sem spet ozavestila, kako je pomembno, da se v svojem okolju počuti sprejetega in samostojnega.

In vedno znova me je prešinjala Jezusova zapoved, naj postanemo kakor otroci; tokrat me je moj mali fantek spomnil, da je veselje v majhnih stvareh, v vsakdanjem delu, ki ga opravljam, in v ljudeh, ki jih srečujem čez dan. Da je pomembno, da se stvari lotimo z ljubeznijo in zaupanjem, ter najpomembnejše, da jih bomo tudi sami nekoč ponosno s sijočimi očmi pokazali našemu nebeškemu Očetu.

Eva Strajnar

avtorica: Hana K., 4 leta

Obisk živih jaslic skupnosti Cenacolo

V sredini novembra 2013 je Jutra vstopila v novi svet vrtca. Takoj po začetku uvajanja je zaradi bolezni, ki je sledila, nastopilo precej težko privajanje novi izkušnji. Zato se je možnost, da bi se Jutra otrokom pridružila na dnevnem izletu v skupnost Cenacolo, zdela nepredstavljiva. Že tako se je s težavo privajala na novo okolje in dinamiko, z odhodom na izlet pa se mi je zdelo, da bi se njena negotovost le še povečala. Na prijazno povabilo s. Zorice, da se izletu lahko pridružim tudi sama, sem se rada odzvala, saj je to pomenilo, da še sama odkrijem delček sveta, v katerega Jutra vstopa. Priložnost, da skupaj doživiva izlet in se napolniva z vtisi, o katerih se doma lahko pogovarjavo.

Pričakovala sem, da bo zaradi moje prisotnosti kazala manj zanimanja za druženje v skupini. Vendar se je že na avtobusu izkazalo, da moje družbe pravzaprav ne potrebuje. Vztrajno je iskala stik z otroki, s katerimi bi lahko sedela ali pa se borila za pozornost s. Cirile. Želela je biti del te nove skupine.

V ozadju sem lahko opazovala, spremljala dogajanje tistega mrzlega decembrskega dne na posestvu, pogreznjenem v svoj lastni ritem, odmaknjenem v umirjeni svet dolenjskih gričev. Fantje, zbrani z vseh vetrov in narodnosti, združeni v skupnost z eno željo, so ponudili svoje gostoljubje skupini naših otrok. Najprej so odprli vrata svoje hiše, povabili otroke za dolgo mizo ter jim ponudili topel čaj in mini pizze, pravkar pečene v krušni peči, ki je razlivala toploto v prostorno sobo. Potem so po malem odkrivali svoj vsakdan, ki se začne vsako jutro v sobi, namenjeni molitvi v kapeli. Sedem fantov se je tu predstavilo z molitvijo Zdrava Marija, vsak v jeziku svoje dežele. Po-

vabili so nas še v delavnico, v kateri so nam demonstrirali izdelavo zapestnic, namenjenih za prodajo, tokrat pa so jih v dar dobili tudi otroci, odrasli pa smo bili obdarjeni z rožnimi vencami. Sprehod skozi hlev je, kot kaže, najbolj navdušil otroke; zajčki, ki sta jih fanta držala v rokah, pa so se pustili tudi pobožati. Fantje so bili prav tisti teden v veselem pričakovanju, saj je breja krava nosila telička, prašica pa naj bi skotila male prašičke. Še kokoši so nam pripravile presenečenje in zvalile jajce, katerega toploto so otroci še lahko občutili v dlaneh.

Bili smo prvi obiskovalci letošnje predstave živih jaslic, na katero so se na posestvu intenzivno pripravljali. Veliko truda so vložili v postavitve scene, malega mesta s trgovino, vojašnico, gostilno, kovačnico, mizarstvo in seveda z znamenitim hlevom, v katerem se nastanita Jožef in Marija. Fantje in dekleta, preoblečeni v pripravljene kostume, so ob glasbeni spremljavi in ob posneti pripovedi odigrali zgodbo Jezusovega rojstva. Preprosta, a premišljena predstava je s svojo živostjo prav gotovo dosegla otroke.

Po skupnem fotografiranju in prijaznem slovesu smo premraženi odvihrali do avtobusov, kjer nas je do Ljubljane grelo neumorno petje otrok in vzgojiteljev ob glasbeni spremljavi Metodove kitare.

Kot mama sem s tega izleta odnesla s seboj še košček vzdušja, ki ga dobrovoljne, pozorne, nasmejane sestre in vzgojitelji ustvarjajo našim otrokom. Celoten dopoldanski izlet je potekal strnjeno in predvidljivo, brez kakšnih zapletov, pač pa z velikim navdušenjem otrok.

Darja Malešič

Večeri z očeti

v rumeni sobi...

»Jooooj, neee!« - tako je Mila glasno izrazila svojo nejevoljo in razočaranje, ko sem ji moral januarja pojasniti, da večer z očetmi odpade. »Veš, mnogo otrok in staršev je zbolelo in ne morejo priti, tako da bomo imeli srečanje drugič,« sem ji pojasnjeval. Ne vem, ali mi je zares verjela ali si je mislila, da gre za še en tipičen starševski izgovor ...

Potem pa po skoraj dveh mesecih vesela novica, da večer z očetmi vendarle bo. »Tatko, Tatko, boš prišel k meni v Rumeno sobo? Veš, ti bom pokazala, kaj delam!« se je veselila Mila. Da gre za pomemben dogodek, priča tudi to, da mi je v naslednjih dneh celo nekajkrat 'zagrozila', da bom moral biti res priden, če bom hotel z njo.

In sva šla (saj sem bil res priden): kakšno veselje in pričakovanje! Kot da bi bil prvič v vrtcu, me Mila lepo podučila, da naj se preobujem, in me poprime za roko in popelje v Rumeno sobo. Odprejo se vrata in vstopim v svet, kjer moja hči preživi večino svojega aktivnega dneva. Najprej mi Mila razkaže stranišče z malo školjko za otroke, veliko za odrasle in eno posebno školjko na steni. »Veš, tista je za moške,« mi razloži, da v primeru nujne sile ne bom v zadregi. Greva nazaj v dnevni prostor, kjer me posede za mizo in že dobim prva navodila: »Tukaj lepo počakaj,

jaz pa grem po delo. Ti bom nekaj pokazala, zanimivega!« Tako je bilo pri vseh mizah, nekateri otroci in očetje so delali na preprogah na tleh. Šivali smo vzorce, pretakali barvne tekočine s pipetami, trli kosmiče, sestavljali sestavljanke, zlagali kocke, šteli, risali, pisali, ... Mislim, da smo se očetje kar izkazali in tudi kaj novega naučili. Ko smo tako natrenirali možgančke in roke, je nastopil čas, da se še malo razgibamo – kaj boljšega kot ob glasbi! Tina in Janja sta navili profesionalni hi-fi stolp do konca, decibeli so padali kot za stavo, še dobro, da ni počila kakšna šipa. Po dveh divjih plesih smo se posedli na tla v krog in se umirili in pripravili na molitev. Po Angelu je vsak pri sebi pomislil, ali je danes opravil kakšno dobro delo ali komu pomagal. Za vsako dobro delo smo dali pšenično zrno v posodo, da bomo iz njih naredili moko za kruh. Ob omembi kruha nam je malo zakrutilo v želodcih – ravno ob pravem času za glavno presenečenje večera. Tatataaaaam: na vozu otroci pripeljejo slastno slano sirovo pito in sladke mafne iz banan! Kako nam je teknilo, skupaj z jabolčnikom! Prav težko je bilo oditi, saj je bilo še toliko stvari, ki bi jih bilo treba pokazati v Rumeni sobi! Ko sem Milo vprašal, če bom lahko še kdaj prišel, je rekla: »Ja, lahko prideš, ampak naslednje leto!«

Matej Beltram

v zeleni sobi...

In prišel je težko pričakovani dan, sredo, in večer z očeti v zeleni sobi. Naš Tadej je bil tako navdušen, da ta dan ni mogel počivati v vrtcu. In končno sem lahko videl, kaj ga navdušuje in razveseljuje. Najprej v telovadnici, kjer je pokazal vse svoje spretnosti od skakanja in žoganja do plazenja in plezanja. Potem pa v zeleno sobo, kjer se je odločil, da mi bo pokazal nekaj del, ki ga veselijo. Tako je bil ponosen, da je lahko atiju razkazal vse – od stranišča do naslanjača v koticu s knjigami. In kljub vrvežu

se je usedel in za nekaj trenutkov popolnoma zatopljeno gledal v knjigo, kot bi bil star 13 let, ne pa 3, in se z menoj posvetil poslušanju zvončkov in ropotuljic. Pa še navdušenje ob petju pesmic ob Metodovi spremljavi in ponos, da so sendviče z ribjim namazom naredili oni. In domov sva šla vesela – Tadej, ker mi je lahko pokazal, kako preživlja dneve v zeleni sobi, jaz pa, ker vem, da se ima on tam lepo in se rad vrača k vsem prijateljem in, kot pravi, "moji sestri Cirili in mojemu Metodu".

Martin Sušnik

v vijolični sobi...

Na dan tako težko pričakovanega srečanja nas je na vhodnih vratih v vrtec že zjutraj nagovorilo prisrčno vabilo »vijolčkov«. Prav težko je bilo pričakati pozno popoldne, ko se končno zberemo. Navdušeni otroci bi nam ob tej priliki radi pokazali vse, kar jih v njihovem »delovniku« najbolj pritegne. Z Emo za začetek predelava lekcijo »spoznavanje vijolčkov« in že skupaj iščeva države, ki jim pripadajo določene zastave - iskanje predmetov, ki sodijo s svojo začetnico k določeni črki, nama gre bolje od rok ...

klepati vrata – kar pride navsezadnje včasih čisto prav, kajne? Očki znamo sicer res veliko: teči, kuhati, popravljati tovarnjake, zidati – in tudi lulati ... Sobni režiji hvala za slastne hrenovke v testu (domača peka), plesni program ter skoraj olimpijsko predstavitev držav (vsak od vijolčkov prikoraka s svojo zastavico – hmmm, pa je od mojih šolskih let res nastalo nekaj novih držav ... Ob Martininem oznanilu, da gre za zgodovinsko srečanje – prvič v zgodovini srečanj z očki smo namreč zbrani prav vsi pova-

In ura mine kot bi mignil – kot da bi me tisti znani »pospravimo« prebudil iz nekega prijetnega sna, ko sem lahko v miru vsaj malo pokukal v Emin vrtičkarski vsakdan. Ko bi se le večkrat v našem hitrem vsakdanu uspeli tako posvetiti otroku ... Vprašanje »kaj moj očka zna?« mi da odgovor, da znam v Eminih očeh dobro za-

bljenci – napravimo še skupno spominsko fotografijo. Za veliki finale pa seveda ena poštena doza žgečkanja. Nadvse prijetno druženje je s tem končano.

Z Emo, ki letos odhaja v šolo, fotografirava vse police z materiali – za spomin na krasen čas med vijolčki v Angelinem vrtcu.

Matej Anko

Roditeljski sestanek s predavanjem g. Marka Juhanta

Dne 29. 1. 2014 je v Angelinem vrtcu potekal roditeljski sestanek za vse starše otrok iz jasli in vrtca. Osrednji dogodek sestanka je bilo predavanje gosta Marka Juhanta, specialnega pedagoga za motnje vedenja in osebnosti, ki je obravnaval zelo aktualno temo **PRILOŽNOSTI IN PASTI VZGOJE V PREDŠOLSKEM OBDOBJU**. Sestanek je potekal ob velikem zanimanju poslušalcev, tako staršev, kot tudi vseh vzgojiteljic, ki so napolnili Dvorano 1 in pozorno sledili predavanju.

Sestanek so otvorile vzgojiteljice, ki so predstavile vizijo vrtca in prikaz prednosti in vrlin, ki jih daje montessori pedagogika, nakar je gost g. Marko Juhant v svojem nastopu podal vrsto izkušenj o vključevanju naših otrok v vsakdanja opravila v domačem okolju in v stikih z vrstniki. Ravno ti so lahko nevarnost, da otroci zapadejo pod druge vplive in navade. To lahko nadzorujemo le tedaj, če smo v nenehnem stiku z otrokom in se zanj in njegovo druženje živo zanimamo. Predavatelj je na primerih prikazal uspešne prijeme, ki smo jih starši z zanimanjem poslušali. Poudaril je, da ko opazimo neprimerne vedenjske navade, moramo

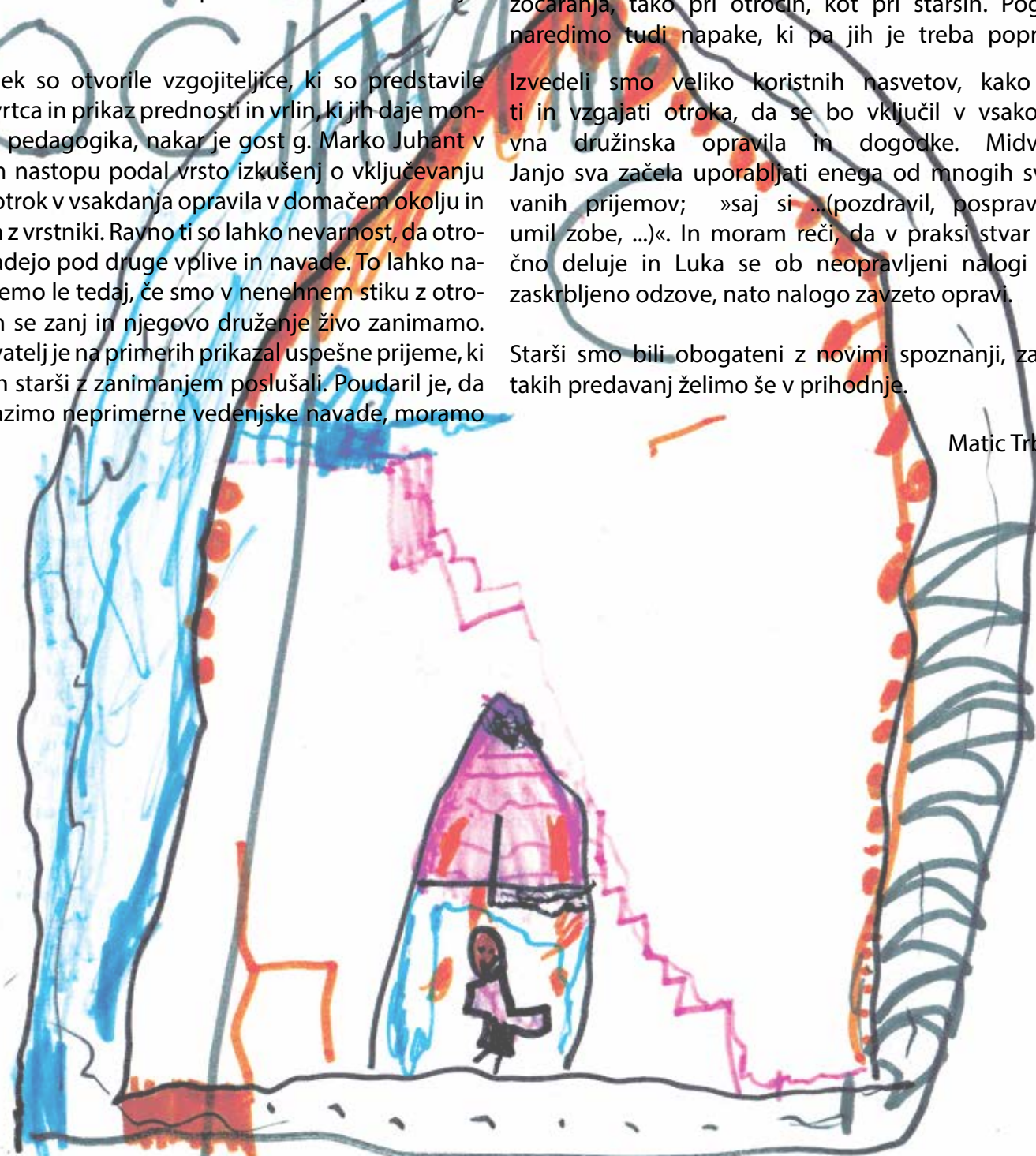
mo reagirati nanje s premišljenim vzgojnim prepričevanjem in z nasveti.

S primeri je prikazal tudi napake staršev, ko marsikdaj z napačnim pristopom in nerazumevanjem poslabšujemo stanje in otežimo reševanje položaja. Tako je npr.: pri prehranjevanju, ko otroke silimo jesti, kar najpogosteje povzroča odpor. Tudi prevelika pričakovanja uspehov lahko povzročajo razočaranja, tako pri otrocih, kot pri starših. Pogosto naredimo tudi napake, ki pa jih je treba popraviti.

Izvedeli smo veliko koristnih nasvetov, kako učiti in vzgajati otroka, da se bo vključil v vsakodnevna družinska opravila in dogodke. Midva z Janjo sva začela uporabljati enega od mnogih svetovanih prijemov; »saj si ... (pozdravil, pospravil, si umil zobe, ...)«. In moram reči, da v praksi stvar odlično deluje in Luka se ob neopravljeni nalogi prav zaskrbljeno odzove, nato nalogo zavzeto opravi.

Starši smo bili obogateni z novimi spoznanji, zato si takih predavanj želimo še v prihodnje.

Matic Trbižan

avtorica: Tinkara, 5 let

Svet godal v Angelinem vrtcu:

obisk godalnega orkestra
Glasbene šole Risto Savin Žalec

Ideja, da mlajši godalni orkester Glasbene šole Risto Savin Žalec obiše naše vrtčevske otroke, se je spontano porodila nekega večera lanskega leta, ko me je moj mož, dirigent zgoraj omenjenega orkestra, kar naenkrat vprašal: "Katere pesmi naj igramo z orkestrom na zaključnem koncertu?" Moj odgovor je šel nekako takole: "Nekaj takega, da bo otrokom blizu - morda napišeš priredbo kakšne otroške ali ljudske pesmi ali pa pesmi o pomladi." Ko sva takoj začela delati seznam teh pesmi, sem imela v glavi "moje" jaslične otroke in kaj bi bilo njim zanimivo. Še isti večer sva se začela navduševati nad idejo obiska. "Andraževi otroci" (stari 7-11 let, z občasno pomočjo kakega starejšega učenca) bi imeli mini koncert/nastop v vrtcu, vrtčevski otroci pa bi v živo slišali, videli in otipali godala.

Idejo sva omenila vsak svojemu ravnatelju/-ici in oba sta bila za. Andraževi godalci so za nastop

7. februarja 2014 pridno vadili in bili navdušeni nad idejo, da bodo nastopali v vrtcu. In to v vrtcu v Ljubljani. Jaz sem bila navdušena nad idejo, da bom videla svojega moža, kako se spopada z izzivom dirigiranja in vodenja orkestra, ter da bo on videl okolje, v katerem delam, in seveda "mojo" skupino otrok - oni pa mojega moža (temu primerno sem v rdeči sobi tudi "oglaševala" ta obisk). Andraž je ob vsem tem čutil izziv in motiv - za pisanje priredb, za vadbo z otroki ter za način, kako vse to predstaviti vrtčevskim otrokom. Glede na to, da je bil koncert datiran dan pred kulturnim praznikom, sva se domenila, da bodo vrtčevski otroci najprej poslušali tri skladbe (Twinkle twinkle, German folk song in Lightly row), otroškimi skladbami (Kuža pazi, Pleši, pleši in Mi se imamo radi) pa bodo ugibali naslov. Nadaljevali bi čisto po montessorijevsko. Najprej bo Andraž vsako izmed štirih godal v orkestru pokazal ter

poimenoval, otroci pa se bodo nato razdelili v skupine in vsaka skupina bo imela možnost otipati oz. tudi kaj zaigrati na violino, violo, violončelo ter kontrabas. Za konec bo orkester zaigral še pesem O Suzana. Tako se je tudi zgodilo. Po polurnem programu so vrtčevski otroci odšli po svoje. Na vrsto za zaznavanje smo prišli mi, jaslični. Posedli smo se po blazinah in glasno ploskali, ko so godalci eden po eden stopali do svojih stolov. Tudi mi smo bili deležni poslušanja skladbe (Twinkle twinkle, little star), pa tudi ugibanja. Naj se pohvalim: otroci so prepoznali obe (Pleši pleši, črni kos ter Kuža pazi). Sledilo je spoznavanje godal: kako zanimivo je bilo gledati mogočen kontrabas, zraven pa majhnega dvoletnika. Nekateri otroci so pogumno poprijeli za lok, prepoznali na njem žabico, na violini

pa polža in kobilico. Kmalu je prišel čas za zadnjo pesem našega družjenja. Godalci so zaigrali Mi se imamo radi, otroci so ugotovili, katera pesem je, in začeli zraven peti. Združenih moči smo koncert pripeljali do konca. Ko so se godalci priklonili, je v Dvorani 1 to dopoldne še zadnjič zadonelo ploskanje otroških ročic. Andraževe sodelavke, ki so prišle zraven za spremstvo orkestra, se niso nehale čuditi mirnosti, lepemu vedenju vaših/”naših” otrok ter so nas vse hvalile še nekaj dni. Andraž in njegovi orkestraši so bili zadovoljni s svojo izvedbo skladb (mi tudi), z odzivom otrok Angelinega vrtca ter s kasnejšo pogostitvijo. Naša srca so bila ob vsem tem polna zadovoljstva ter hvaležnosti, um pa je pridobil nova zaznavna spoznanja.

Urška Slakan

Obisk v vrtcu

V petek, 21. 2. 2014, sem se z velikim veseljem odzval povabilu ravnateljice s. Zorice, da se kot prvošolec srečam z bivšimi prijatelji iz Angelinega vrtca, ki sem ga obiskoval 5 let.

Mamica me je skupaj s sestrico pripeljala v vrtec. Že v garderobi sem se hitro znašel ter začel obujati spomine na dogodivščine v garderobi. Znan sem bil po svoji "hitrosti", skoraj vedno sem bil zadnji v sobi. Nato smo se zbrali v Zelni sobi, ko pa je ura odbila 8.00, smo odšli v Rumeno sobo, kjer smo najprej zajtrkovali. Sedel sem z Nikom, ki je moj velik prijatelj iz vrtca.

Ko smo napolnili želodčke, sva odšla na galerijo brat knjige. Poskusil sem delati s kar nekaj materiali. Prvošolčki smo nato pripravili mize. Nato smo se zbrali v garderobi, se oblekli ter odšli ven na igrišče. Preizkusil sem skoraj vsa nova igrala, ki so res zelo zanimiva. Že dolgo sem imel to željo.

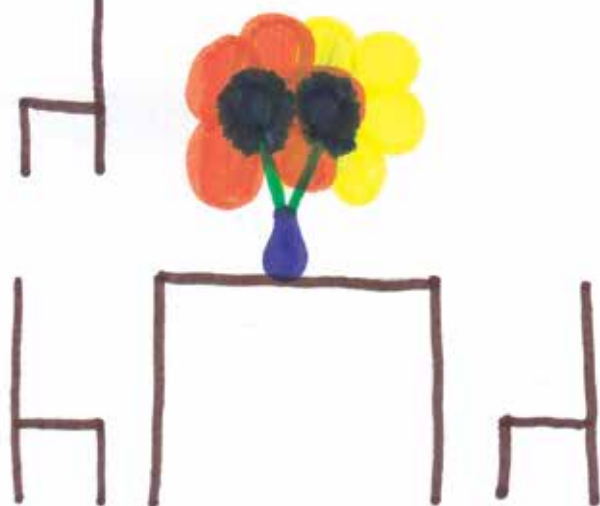
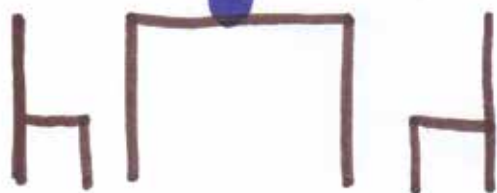
Čas je kar hitro mineval in že je bil čas kosila. Bilo je zelo okusno. Imeli smo tudi sladoled za desert. Kar prehitro je prišel čas slovesa. Še danes se tega srečanja s prijatelji in vzgojiteljicami zelo rad spominjam.

Andrej Šuštaršič

Ko sem v petek med zimskimi počitnicami prišla v vrtec, sem se razveselila znanih obrazov iz časa, ko sem še obiskovala Angelin vrtec. Škoda, da se

našega srečanja niso udeležili vsi sedanji prvošolci. Ponovno sem delala z materiali, ki so mi bili znani. Mizice in stoli so se mi zdeli zelo majhni. Tega prej nisem opazila.

 Lana Popek

Skupna maša otrok in staršev Angelinega vrtca

Cerkev Sv. Trojice v Ljubljani, petek, 21. 3. 2014, tretji dan tedna družine .

Otroci, vzgojiteljice in vzgojitelj ter starši Angelinega vrtca, smo se v letošnjem tednu družine, ki je potekal pod geslom Družina živi veselje, zbrali pri skupni sveti maši, da bi se Bogu zahvalili za vse, kar znotraj vrtca doživljamo in prejemamo. Otroci so mašo začeli s slovesno procesijo in pesmijo O Marija, o Marija. Pri maši smo poslušali evangelij o Marijinem oznanjenju, ko je angel Gabriel oznanil Mariji, da bo rodila Božjega sina Jezusa. Župnik Dragan Adam nam je v pridigi podal nekaj lepih misli:

- V življenju ne smemo gledati samo nase: jaz, jaz, jaz. Če gledamo samo nase in ne vidimo drugih okoli sebe, namreč hitro postanemo nesrečni, med nami pa nastanejo velike napetosti, ki lahko privedejo celo do vojne.
- Marijina mama Ana in oče Joahim, sta dala Marijo že pri treh letih v tempelj, da bi tam poslušala Božjo besedo. Župnik Adam je poudaril, da se tudi otroci v vrtcu učijo poslušati, kar je za življenje zelo pomembno. To je nekaj čudovitega, je dejal. Kadar poslušamo, o slišnem tudi razmišljamo. Kot Marija, imamo na ta način tudi mi odprto srce in Bogu lahko rečemo DA, ko nas pokliče po imenu.

- Pomembno je tudi, da družine skupaj berejo Sveto pismo, svetopisemske zgodbe in življenjepise svetnikov, saj na ta način otroci vstopajo v Božjo besedo in se naučijo poslušati.
- Starši, naučite otroke poslušati, da bodo znali Bogu reči DA. Glejte Jezusa, kajti On vam bo dal moč!

Pri darovanju so otroci v spremstvu vzgojiteljic na oltar prinesli (v vrtcu pečen) kruh, vino in srce, ki predstavlja znamenje ljubezni. Ob koncu maše so otroci za svoje starše pripravili manjše presenečenje, ko so jim podarili svečke v steklenih lončkih, ki so jih v vrtcu sami okrasili.

Pri oznanilih nam je bila predstavljena nova pobuda o menjavi stvari med starši otrok Angelinega vrtca. Na ta način želijo pobudniki vzpodbuditi našo medsebojno povezanost, ki bi nas naučila tako dajati, kakor tudi sprejemati. S tem bi bili še bolj podobni prvim kristjanom, katerim je bilo vse skupno in so bili odprti za bližnjega.

Iskrena zahvala vsem, ki so mašo pripravili ali pri njej sodelovali. Vsekakor nas skupno bogoslužje povezuje in nam daje novih moči za nadaljnjo pot.

Oče Gregor

avtorica: Lina, 5 let

Ko bom velik...

Ko bom velik, želim
postati poštar.

Luka Maklin

Ko bom velika, želim
postati vzgojiteljica.

Nika Obrulk

Ko bom velik, želim
postati policist.

Janez Geč Mravlje

Ko bom velika, želim
postati zdravnica.

Pija Kotar

Ko bom velik, želim
postati astronaut.

Luka Dolničar

Ko bom velika, želim
postati vodovodar.

Klarisa Bras Meglič

Ko bom velika, želim
odpreti slaščičarno.

Tereza Košorok

Ko bom velik, želim
postati gasilec.

Anže Lenart

Ko bom velika, želim
postati zobozdravnica.

Kristina Nahtigal

Ko bom velik, želim
postati računalničar.

Izak Grošelj

Ko bom velika, želim
postati kuharica
v piceriji.

Ema Anko

Ko bom velik, želim
postati duhovnik.

Jakob Medvešček

Ko bom velika, želim
postati krimovka.

Isabela Strojanišek

Ko bom velik, želim
postati drvar.

Miha Verbič

Ko bom velika, želim
postati šivilja.

Lina Strajnar

Ko bom velika, želim
postati učiteljica baleta.

Emilia Štembal

Ko bom velik, želim
postati gasilec.

Samo Maček

Če přeměně země na trávu
 Země je im je země, ostam
 Sámoř; ča pro
 dřivo sádr

avtorica: Nika O.

tiha opazovanja

Ni nič posebnega. Ne potrebujem posebnih darov ali sredstev. Potrebujem sebe, trenutek miru v sebi in odprte oči za čudenje, kaj vse je mogoče.

Bi rekla, da je to nekaj tako naravnega v nas. Ko sem bila mala, kot so naši otroci, sem tako neskončno rada imela pozimi naletavanje snega. Splezala sem na klop v kuhinji, se pritisnila na hladno šipo okna in gledala gor. Naenkrat se mi je zazdelo, da snežinke mirujejo, mi, s hišo vred, pa se hitro pomikamo gor. Zdelo se mi je veličastno. Ali pa poleti, v temi, ko so godli murenčki v travi, so se nad bilkami semen najvišjih trav začele voziti kresničke. Male lučke. Kako zmorejjo tako svetiti? Pa jurček (goba), kako je mogoče, da se tako dobro skriva prvi dan in zraste čez noč v drugi dan, da ga potem lahko vidim? Zdi se mi zmagoslavno najti ta mali zaklad. Vse to in še več je mogoče zaznati, ko tiho opazujem.

Mali, neobremenjeni s skrbmi in strahovi, me lahko učijo s tihim opazovanjem vstopiti v svet čudenja. Vživiljanje v moj mali svet, me vodi v srečanje s Tvojim malim svetom. Vsi ti se znajdejo objeti v Božjem pogledu, ki vse nas spremlja. Želim računati Nate, Bog Oče, Sin in Sveti Duh, ki mi daješ, da tiho vstopam, opazujem, se soočam, se učim in živim. Z mislijo, da brez Tvoje volje niti las ne pade človeku z glave.

s. Andreja Perc

avtorica: Pija K.

dnevnik dogodkov

BOŽIČNI ČAS

2013-2014

Ogled živih jaslic, Vrh pri Škocjanu ter obisk kmetije – Skupnost Cenacolo

Jaslice v vrtcu in blagoslov

Izdelava Ježuškov

Jaslice

Blagoslov

JANUAR

Tudi majhne snežne razmere so otroke razveseljevale

Devetdnevnica pred praznikom sv. Angele 27. januarja

FEBRUAR

Žled na naših drevesih na igrišču

Obisk otroškega godalnega orkestra Glasbene šole Risto Savin iz Žalca

Pustovanje

2. srečanje študentk pomočnic v Angelinem vrtcu

Sladek obisk čebelarja g. Roka Šteblaja

MAREC

Na skrivaj se pripravljamo
na praznik staršev

V telovadnici in atriju razvijamo
srce in krepimo telo

Z angleško govorečima pomočnicama Anjo Nidorfer
z Irenejem /na porodniški in Pavlino Škrlj

Medgeneracijsko povezovanje za
pripravo petkove popoldanske malice

Veseli smo dveh praktikantk Katje
Meglen in Mojce Mrzlikar

hop hop!

Obremenitev stopal

Stopala so močno obremenjena vsaj dvanajst ur na dan. Stopalo daje trdno oporo teži telesa in silo teže prevaja na podlago, prenaša in blaži udarce pri hoji, teku in skokih. Stopalni lok je vzmet, ki se pri obremenitvi splošči, pri razbremenitvi pa vrne v prvotni položaj. Stopalni lok poleg razporeditve kosti vzdržujejo predvsem sklepne vezi ter mišice goleni in stopala. Pri zdravem otroku pogosto vidimo, da se stopalni lok, ki je pri obremenitvi sploščen, lepo oblikuje, ko otrok stopi na prste ali če mu dvignemo palec na nogi. Trditev, da mora biti otroška obutev »terapevtsko« oblikovana, izvira iz prepričanja zdravnikov 18. stoletja, da bo ostal stopalni lok pri otroku zaradi obremenitve trajno sploščen, deformiran in bo povzročal invalidnost, če ne bo pravočasno dobil zunanje opore. Izdelanih je bilo več kot sto različnih vrst vložkov za oporo stopalnega loka, saj je prevladalo mnenje ortopedov, ki so verjeli, da otrokovo stopalo za pravilen razvoj potrebuje zunanjo oporo. Drugi ortopedi pa so se trudili razložiti negativne posledice dragih vložkov in »ortopedskih« otroških prvih čevljev in copat. Obžalovanja vredno je, da ljudje ne oponašajo Sokrata, ki je hodil bos! Plosko stopalo ima 2,8 odstotka bosih otrok in 13,2 odstotka otrok, ki so nosili zaprto obuvalo. Otrok naj bo ali bos ali pa naj nosi prostorno, mehko obutev, ki naj ščiti stopalo pred termičnimi in mehanskimi poškodbami.

Prvi čevljički so pomembni, vendar naj ne bodo tako trdi, da bi ga ožulili in naj ne bodo pretrdo zavezani, da otroku ne zastane kri. Pogosto so krive elastične vezalke. Kadar sumimo na plosko stopalo ali drugo nepravilnost, je treba stopiti do pediatra, da bo pravilno svetoval ali ukrepal.

Zavedati se moramo še duševnih stisk, ki jih povzročimo otroku, ko mu noge tlačimo v čevlje, ki mu niso všeč. Otroci zelo radi izbirajo obutev, zato si vzemimo čas za nakup. Pravilno velikost čevlja dobimo tako, da otrok ali odrasli stopi na papir, zariše

mo obris stopala in dodamo še za prst dolžine.

Že doma lahko naredimo obod noge in s papirnatim vložkom izbiramo čevlje v trgovini. Najbolje je, da se v trgovino odpravite pozno popoldan ali zvečer, ker so tedaj stopala nekoliko večja. Pri izbiri bodite pozorni na videz čevlja in postavitve vezalk, notranje šive. Čevlje dobro otipajte od znotraj in od zunaj. Priporočljivo je, da kupite čevlje, ki so za pol številke večji, saj bodo tako imeli nežni prsti dovolj prostora. Tisti, ki imate probleme s stopali, kot je na primer visok nart ali široka stopala, poiščite modele, ki jih je moč kupiti v različnih širinah. Kadar imate občutek, da vam klasični modeli ne ustrezajo, je bolje, da naročite po meri izdelane čevlje. Odšteli boste morda nekoliko več denarja in nanje čakali, a imeli boste udobno obutev, ki vam bo služila dalj časa. Najprej si oglejte vse razstavljene pare na polici, nato zaprosite za ustrezno številko in nato položite papirnat obod - vložek v izbrani čevlji. Če se papir kjerkoli guba, je čevlji preozek, na tem mestu bo nastal otiščanec. Nikar se ne pustite prepričati prodajalki, da se bo z nošnjo čevljev zmeščal ali povečal. Nikoli se ne more povečati podplat, zgornji usnjeni del se bo oblikoval po nogi, verjetno pa prej naredil žulj ali otiščanec. Popolnoma enaka pravila veljajo pri nakupu čevljev za mladostnika, odraslega ali starostnika. Verjemite, manj naporen bo nakup čevljev, če boste uporabili papirnat obod!

RAZLIČNI ČEVLJI

Ločimo zimsko in poletno obutev, obutev za različno vreme, za različne dejavnosti in priložnosti. Pri nizkih temperaturah potrebujemo toplo obutev, ki ima debelejši podplat in na notranji strani usnja podlago; verjetno bodo zimski čevlji segali vsaj do gležnja. Mokro zimsko vreme zahteva obutev, ki ne pušča vlage, saj ni prav nič prijetno stati v vodi, ki zmrzuje. Prisluhnite sta-

rejšim, ki pripovedujejo o slabi obutvi in hudih ozeblinah, počrnelih nohtih ali odrezanih prstih! Poletna obutev mora biti lahka, iz naravnih materialov, dovolj široka in dolga, priporočeno je, da so prsti z nohti zaščiteni pred udarci. Podplat naj bo vsaj toliko debel, da ne bomo čutili kamenčkov pri hoji.

Seveda morajo (letni in zimski) čevlji ugajati posamezniku. Mladostnica naj si le nasnuje v vsak čevljev vezalko druge barve, prav nič pa ne bi bilo narobe, če bi jih tudi zavezala. Če je čevljev nezavezan in poskakuje na nogi, drgne kožo in naredi žulj, noga pa se navadi na širok čevljev. Mladostniki, ki so ves čas v športni obutvi, ne marajo obuti usnjenega dovolj širokega čevlja, ki da občutek tesnobe. Na ples in zabavo ne moremo v športnih copatih. Plesni koraki bodo elegantnejši in lepši v čevlju z usnjenim podplatom, barva usnja pa naj bo ubrana z barvo obleke. Preden čevljev obujemo, položimo vanj roko in se prepričajmo, da je vložek brez gub, da so notranji šivi gladki, poškodbo kože boste čutili šele, ko bo bolelo. Vprašajte se, kolikokrat na dan si pogledate obraz in lica, po katerih ne hodite, in kolikokrat si pogledate stopala, ki so obtežena več kot pol dneva.

Telesna dejavnost zahteva posebno obutev. Vsakomur je jasno, da s smučarskimi čevlji ne moremo teči ali da s čevlji za deskanje ne moremo v hribe. Se pa nekateri spomnijo, da gredo v športnih copatih, namenjenih hoji, v šolo, trgovino, gledališče ali še kam. Seveda si jih posameznik na obisku ne upa sezuti, saj se zaveda neprijetnih vonjav. Navade, en čevljev za vse priložnosti, pa se kljub temu drži kot klop.

KAKŠNI NAJ BODO OTROŠKI ČEVLJI ?

Starši ali stari starši imajo dostikrat občutek, da je z otrokovimi stopali "nekaj narobe" in potem želijo v strahu pred nenormalnim razvojem ukreniti vse, kar je potrebno ali po možnosti še kaj več, samo da bi preprečili deformacijo. Pri tem pa otroci nimajo nikakršnih težav ali bolečin, povezanih s stopali. Tipično je tudi to, da imajo otroci težave, če nosijo trde vložke, in da te težave minejo, če prenehajo z nošenjem teh vložkov. Dolgo časa je namreč veljalo mnenje, da so čevlji poleg zaščitne funkcije potrebni tudi za boljši razvoj otrokovega stopala. To mnenje smo v strokovnih ortopedskih mednarodnih krogih že pred časom zaradi novih spoznanj v celoti ovrgli. Ta spoznanja pa so še v premajhni meri prodrla do staršev.

Večina staršev je namreč še vedno trdno prepričana, da mora biti obutev s trdim opetnikom, visoka do gležnjev in z vložnim vložkom za stopalni lok; še zlasti naj bi imeli tako obutev otroci, ki shodijo. To mnenje je posledica nekaterih opažanj, ki begajo starše: stopalni lok pri otroku je znižan, petnici sta pogosto nagnjeni navzven (na "X"), otrok je v obdobju, ko shodi, pri hoji manj stabilen in se spotika.

Vsa našeta opažanja so v bistvu pravilna, potrebno pa jih je znati tudi pravilno interpretirati. Stopalna loka namreč takoj ob rojstvu še nista razvita v polni meri: pri večini otrok se razvijeta šele okrog petega leta, pri nekaterih pa celo šele v puberteti. Položaj petnic je pri otrocih, ki imajo bolj mehke sklepne vezi, normalno v položaju nekoliko bolj navzven in samo to dejstvo ni zaskrbljujoče. Povsem normalno je, da so otroci, preden shodijo, nekoliko bolj nerodni; to je posledica nerazvitih mehanizmov hoje, ki zorijo v možganih in na katera seveda z nikakršnimi čevlji ni mogoče vplivati.

Hoja brez čevljev je naravna in zdrava

V civiliziranem svetu je nošnja čevljev nujna, saj je potrebno stopalo zaščititi pred toplotnimi vplivi okolja, vlago, umazanijo, pa tudi pred poškodbami. Zelo pomembni so tudi vplivi modnih trendov, katerim smo hote ali manj hote praktično vsi izpostavljeni - tudi otroci.

Toda starši naj razumejo, da je hoja brez čevljev v vsaki starosti otroka najbolj naravna in zdrava. Predvsem morajo tudi razumeti, da se stopalo najbolje razvija brez čevljev. Otroci, ki imajo bolečine v predelu stopal ali kakšne druge težave (na primer, šepanje ali slabo mišično moč) ali očitno deformacijo, pa naj seveda pridejo na pregled k zdravniku.

Primerjali so stopala skupine ljudi, ki so celo življenje bos, s stopali skupine ljudi istega naroda, ki so nosili čevlje. S to kvalitetno in pomembno raziskavo so ugotovili, da so stopala bosonogih bolj oblikovana in da imajo manj deformacij.

Trdi čevlji oslabijo mišice

Trdi čevlji nudijo stopalu pretirano oporo, s tem pa oslabijo mišice in posledično le-to lahko postane res bolj plosko. Razvijajoče se stopalo ne potrebuje nikakršne opore. Vsakemu je jasno, da za razvoj roke ne bi bilo ugodno, če bi nosili trde rokavice, zanimivo pa je, da večina misli, da je to isto (trd čevljev) koristno za stopalo.

Kakšni so najboljši čevlji?

Najboljši čevlji za otroka so mehki, fleksibilni, po obliki stopala - spredaj široki, z nizko peto, podplat naj bo po trenju podoben koži. Izrednega pomena je tudi, da je čevelj udoben, raje večji kot pa premajhen. Nov čevelj je potrebno s podplatom potegniti po tleh in potem ta občutek primerjati z občutkom, ki ga imamo, ko po isti podlagi podrgnemo z roko: upor proti premiku naj bo podoben. Tako lahko ugotovimo, ali podplat preveč drsi (ali je pregladek) ali pa preveč zavira med hojo, v obeh primerih pa se otrok lahko spotika ali pada.

Asimetrična izraba čevljev še ne pomeni, da je s stopalom nekaj narobe: otroci z normalnimi stopali pogosto nesimetrično izrabijo čevlje. Pri izraziti asimetriji obrabe je koristen posvet pri zdravniku. Pri odraščajočem otroku so čevlji tipično prej premajhni kot pa izrabljeni. Nošene, a premajhne čevlje, lahko ponovno nosi otrok z manjšim stopalom; preprečiti pa je potrebno morebitni prenos glivic.

Stopalni vložki ne odpravljajo ploskosti

Stopalni vložki nikakor ne vplivajo pozitivno (ne odpravljajo ploskosti), obstajajo pa celo poročila, da celo pospešujejo nastanek ploskosti (slabijo mišice). Pri nekaterih otrocih, ki imajo neke oblike otiščancev, je nošnja posebnih razbremenilnih vložkov lahko koristna, ker pride do prerazporeditve obremenitev. Pete na čevljih z dodatnim klinom (na zunanji strani višje pete) ne vplivajo na zmanjševanje "O" položaja kolen ali na to, da bi otrok pri hoji stopali manj obračal navznoter. Izdelava posebnih, modificiranih čevljev je za zdravega otroka nepotrebna in za otroka neprijetna.

Otrok naj ima dobre čevlje, a naj bo tudi čim več bos.

Otroci naj torej nosijo zgoraj opisane čevlje, naj pa bodo tudi čim več bos. Za ugoden razvoj stopal priporočam tudi veliko fizične aktivnosti. Neprestano predpisovanje vložkov in posebnih čevljev zdravim otrokom ima tudi negativne psihološke učinke. Če so starši v dvomih, je veliko bolje glede stopal povprašati zdravnika, ki dobro pozna to področje, kot pa v neutemeljenem strahu prisiljevati otroka brez težav k nepotrebni nošenju raznih vložkov.

Kako lahko opazimo, da ima otrok težave s stopali

Otrok se na eno stopalo naslanja manj ali pa se sploh ne. Vzrok je lahko enostaven - tujek v čevljčku ali poškodba. Če otrok hodi s konicami stopal navznoter, je vzrok lahko v tem, da še vedno nosi plenice, ali pa v rahli ukrivljenosti stopal, ki je prisotna že od rojstva. Kadar pa otrok hodi s konicami stopal, obrnjenimi navzven, ima morda ravna stopala, kar pa izgine, ko se oblikujejo stopalni loki. Včasih te težave minejo same od sebe in zato še ni potreben alarm.

Kam gredo lahko starši z malčkom, ki ima resne probleme

Ob rojstvu dojenček nima dokončno oblikovanih kosti v stopalu, temveč so te še precej mehki hrustanci, ki se lahko hitro poškodujejo. Dojenček prav tako nima razvitih stopalnih mišic in vezi, ki oblikujejo stopalne loke. Stopalni loki se začnejo oblikovati, ko se otrok postavlja na noge, pri večini se razvijejo okrog petega leta. Stopalo je pri majhnem otroku bolj plosko, ker je v njem več maščevja kot v stopalu odraslega. Številne medicinske študije so pokazale, da otrokovo stopalo za normalen razvoj ne potrebuje ortopedsko oblikovanih čevljev. Če pa se problem ne popravi, je malčka potrebno peljati k ortopedu.

»Vaje proti ploskim stopalom naj bodo združene z vajami proti slabi drži. Otroke spodbujamo, da čim več tečejo in skačejo, saj se tako utrdijo mišice stopal.« (Živa Ketiš)

Je nepravilna hoja povezana z rastjo hrbtenice?

Hrbtenica je najpomembnejši del človeškega gibalnega aparata. Nosi glavo, podpira trup, roke in noge so z njo povezane prek ramenskega obroča oziroma kolčnega sklepa. Hrbtenica posredno ali neposredno sodeluje pri večini gibov. Nepravilen položaj telesa v zgodnjem otroštvu in kasneje v puberteti, kot so nepravilno sedenje, pretežke torbe in premalo telesne aktivnosti, lahko vplivajo na izgradnjo in razvoj gibalnega ter predvsem mišično-skeletnega sistema.

Do katerega leta otrok hojo še lahko popravi?

Otroci, ki imajo nepravilno hojo, morajo svoj vzorec hoje popravljati. To pa je težavna naloga,

saj so napačni vzorci gibanja že zelo utrjeni. S popravilanjem je torej potrebno začeti čim prej. Otroku ne preprečujemo plazenja, ampak spodbujamo kobacanje po vseh štirih. Preprost način pomoči je tudi hoja z bosimi nogami, saj tako otrok dobi veliko senzornih informacij. Ker pa zaradi različnih razlogov (kulturnih, klimatskih) otrok ne more biti neprestano bos, je pomembno, da mu obujemo kvaliteten čevlji. Čevlji mora biti dovolj dolg in širok. Zgornji del čevlja mora biti dovolj mehak, podplat pa prožen.

Lahko nepravilna hoja poškoduje hrbtenico?

Stopalo ima zapleteno strukturo, ki pa se zlahka poruši. Vsaka nepravilnost lahko pripelje do bolečine. Deformacija ali poškodba, ki povzroča

bolečino, lahko pripelje do motene funkcije, kar pa povzroča nove bolečine. Pravilno delovanje stopal in nog omogoča dobro telesno držo, kajti telesno mišičje prav prek mišic stopala in nog dobiva pobude za dejavnost. Nepravilna obremenitev nog povzroči napačno držo medenice in s tem posledično nepravilno držo hrbtenice.

So deformacije stopal lahko tudi dedne?

Nekatere deformacije stopal so seveda tudi dedne, večinoma pa nastanejo kasneje. Naj se vaš malček doma giblje čim bolj svobodno, brez čevljičkov in njegova stopala se bodo razvijala po najbolj naravni poti.

Tina Erzar

Viri:

Pogovor z ortopedom DR. med. spec. Peter Ješe
Lastni zapiski predavanja Prof. Milica Lahe,
Pedagoška fakulteta Maribor

avtor (slika v ozadju): Jožef, 3 leta

vprašanja staršev

Nočno močenje postelje - kdaj je še normalno in kdaj ne več?

Nočno močenje postelje ali primarna nočna enureza je pogosta težava otrok (in njihovih staršev), saj ima po podatkih v Sloveniji takšno težavo skoraj vsak deseti otrok. Pogostejša je pri dečkih. Ko govorimo o nočnem močenju postelje v tem prispevku, mislimo predvsem na otroka, ki: še nikoli v življenju ponoči ni bil suh, pri njem pediater ne najde drugega organskega vzroka za moten nadzor odvajanja urina in je star pet let. Večina staršev pričakuje, da bo njihov otrok do tretjega leta ponoči suh. Starši naj po svoji presoji ukinejo plenice. Pri tem lahko upoštevajo tudi otrokovo željo. Pri ukinjanju plenic naj starši vztrajajo krajše časovno obdobje. Če poizkusno obdobje brez plenic ne uspe, naj ponovno uvedejo plenice in počakajo na novo priložnost. Ko je otrok dovolj star, naj sam sodeluje pri menjavi mokre posteljnine. Če je mogoče, naj bo v njegovi sobi nočna lučka, da ponoči ne bo imel strahu pred temo in samostojnim odhodom na stranišče. Otroka ponoči ne zbujamo za praznjenje mehurja.

Pri večini otrok ne najdemo zunanega vzroka za nočno močenje postelje, močenje postelje ni otrokova "napaka" ali "krivda". Najverjetnejši vzrok za nočno močenje postelje so nezoreli mehanizmi za zadrževanja urina v mehurju tekom noči. V tem starostnem obdobju se zaradi relativnega pomanjkanja hormona vazopresina izločajo večje količine urina, sečni mehur je prekomerno aktiven in otroci imajo globok spanec. Vsi ti razlogi imajo biološko podlago in so v sklopu

normalnega razvoja živčevja. V primerih, ko so pri otroku prisotne tudi spremljajoče bolezni, pri katerih se pogosteje pojavlja nočno močenje postelje npr. sindrom smrčanja v spanju ali hiperkinetična motnja, je potrebno tudi zdravljenje le-teh.

Nekateri dejavniki lahko poslabšajo težave v smislu nočnega močenja postelje: stresna obdobja (npr. rojstvo sorojenca), bolezen, uživanje kofeina ali drugih psihoaktivnih substanc (čaj, kava, koka kola, čokolada) in zaprtje (trdo blato, predolgi časovni intervali med odvajanjem).

Praviloma se medicinski pristop k močenju postelje začne v petem letu starosti pred vstopom v šolo. Pediater bo z dobro anamnezo in pregledom izključil organske vzroke nočnega močenja postelje in začel z zdravljenjem. Odloči se lahko za zdravljenje z zdravilom dezmozpresin, ki je po zgradbi podoben naravnemu hormonu vazopresinu. Podoben uspeh ima alarm za nočno zbujanje. Gre za napravo s senzorjem, ki ob začetku močenja perila ali rjuhe sproži glasen alarm.

Najpomembnejši del zdravljenja je sodelovanje otroka oziroma njegova želja po prenehanju težav. Ugodno vpliva motivacijska terapija z nagradami, ko se pojavijo suhe noči, in izogibanje kaznim ob neuspehu. Pravilo, ki naj se ga otroci držijo, je, da večino dnevno popite tekočine popijejo v dopoldanskem času in pri kosilu, manj pa v popoldanskem času oziroma zvečer.

as. mag. Luka Kopač dr. med.

avtor: Izak, 5 let

delo naših rok

Izdelava peščenih črk

Izdelava peščenih črk je enostavna in prav zabavna, še posebej, če je to projekt cele družine. Ko se jih lotimo delati, vidimo, da 25 črk ni tako malo. A ne obupajte, na koncu boste ponosni na izdelek, otroci pa bodo še z večjim veseljem spoznavali črke.

Ko izdelujemo črke, mora biti vsaka črka na svoji deščici. Rdeče barve so soglasniki (20 črk), modre barve samoglasniki (5 črk). Črke postavimo tako, da bodo v liniji, ko bomo zlagali eno zraven druge. Če se odločite za pisane črke, je najbolje začeti s črko f. Je edina črka, ki zasede prostor v vseh treh nivojih in se potem lahko orientiramo, kako nizko/visoko bomo postavili druge črke. Pri malih tiskanih črkah lahko začnemo s črkami j, g, p. Pri velikih tiskanih črkah pa smo pozorni, da so vse na sredini deščic.

V tokratni rubriki vam bom predstavila izdelavo črk iz peska. Mogoče je prvi pomislek oz. ovi-

ra pesek. Jaz sem ga eno vrečko nabrala na potovanju na peščeni plaži. Mislim, da bi se droben pesek lahko dobil tudi na kakšni slovenski ali hrvaški obali. Poleti pojdite na kakšen družinski izlet ali se na dopustu na morju odpravite v kakšen zaliv, spotoma lahko nabereite pesek in za začetek naslednjega šolskega leta izdelate črke. Lahko tudi poizkusite, kakšen je občutek, če bi črko naredili iz navadne mivke. Na papir namažite lepilo in ga posujete s suho mivko. Če se odločite za drugi material, črko izdelajte iz takega materiala, da bo prijetna za naše in otrokove prste. Drugi materiali, ki bi lahko bili primerni: brusni papir, filc, moosgumi ali kateri koli material, ki je prijetno hrapav ali mehak. Za podlago pa lahko uporabite tudi karton, trši papir ali plastificiran barvni papir. Barva za les naj bo primerna za otroške igrače, lahko je pokrivna ali prosojna. Večino materiala lahko kupite v trgovinah, kot so Bauhaus, Merkur, Obi – vam nudi brezplačen razrez lesa. Nekaj materiala se dobi tudi v Mavrici, Obnovi, Antusu, Levčku, ...

V sliki in besedi vam bom pokazala, kako izdelati čisto prave peščene črke. Meni se ta način zdi najhitrejši in najboljši približek originalni izvedbi črk.

Material:

- droben pesek,
- lepilo za les,
- svinčnik,
- šablone črk,
- modra in rdeča barva za les,
- čopič,
- lesene deščice 17 x 21 cm.

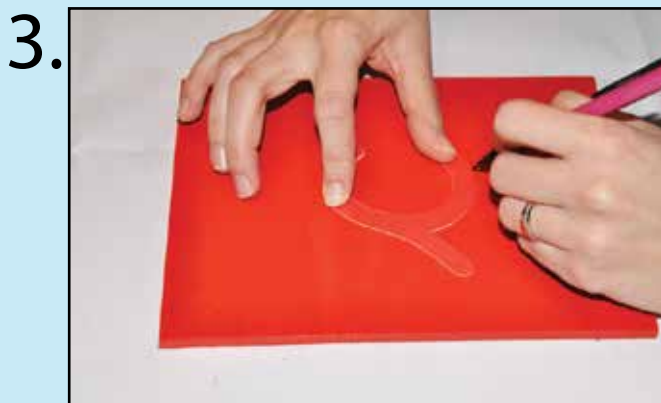

Lesene deščice po potrebi pobrusimo po robovih.

Pobarvamo jih z obeh strani. 5 deščic z modro barvo, 20 z rdečo barvo.

Na suho deščico s svinčnikom obrišemo črko.

Črko natančno (in na debelo) namažemo z lepilom.

Posujemo pesek in nič ne tapkamo!

Ko je lepilo suho, stresemo odvečni pesek s črke.

Črka je končana!

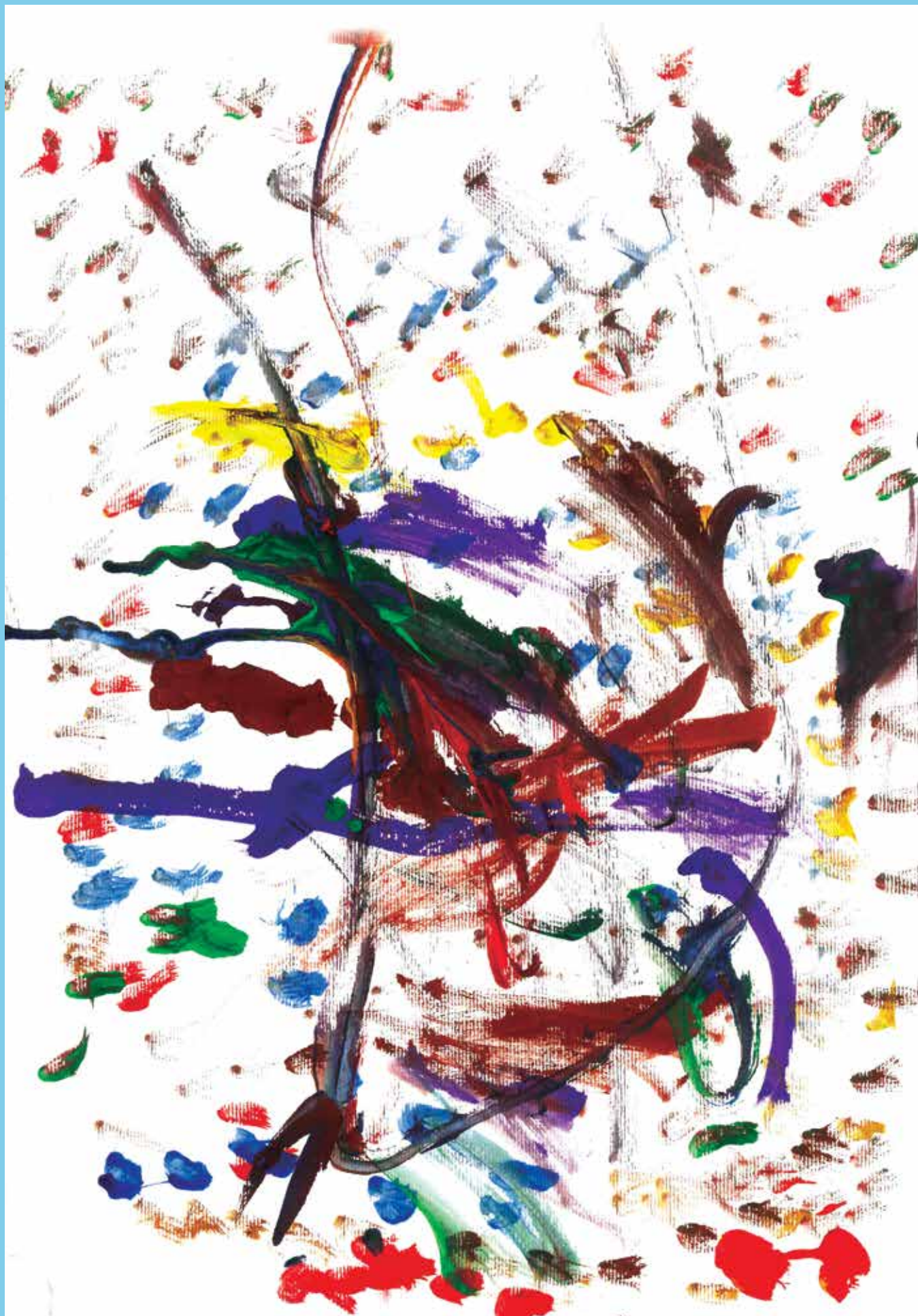
Napisala: Uršula Čepon

vrtec jutri

Naše upanje je, da bo otrok, ko bo zapuščal naš vrtec:

- samostojen,
- imel zaupanje vase,
- spoštljiv do drugih in do okolja (se znal vljudo in ustrezno besedno izraziti, odgovoren),
- z razvitim sočutjem do drugega,
- znal sodelovati z drugimi,
- imel širšo vizijo pogleda na svet,
- imel razvit verski čut,
- opremljen s spretnostmi, veščinami in besednim zakladom, ki mu bodo omogočali, da bo ohranjal vedoželjnost in ji uspešno sledil (da bo pripravljen na izzive učenja v šoli),
- imel državljanski čut,
- z veseljem do življenja ter vseživljenjsko ustvarjal.

avtor: Jan, 3 leta

iz otroških ust

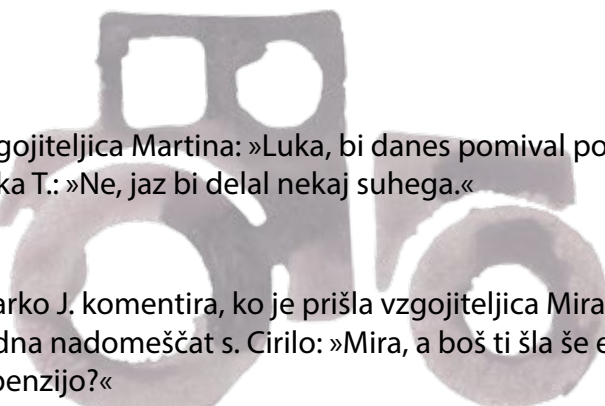
Ita Bibi se še pogovarja malo sama s sabo na ležalniku. Mia komentira: »Ita tiho. Mia aja.«

Maks je doma zvečer, ko smo gledali šport, izjavil: »Ko je Tina zmagala, je vzgojiteljica Tina od veselja tako zakričala, da je mene kar v kopalnico odneslo in me je zbolela glava.«

S. Cirila: »Sveta Angela je živela v času, ko ni bilo avtomobilov.«
Hana: »Niti vlakov!«
Peter: »In taksijev!«

Vzgojiteljica naroči starejšim otrokom iz rumene sobe, naj pomagajo mlajšim pri dokončanju dela.

Lina svetuje Luku: »Luka, kar pokaži mu, kako naj naredi. Če te pa ne bo ubogal, ga pa malo pokregaj.«

Vzgojiteljica Martina: »Luka, bi danes pomival posodo?«
Luka T.: »Ne, jaz bi delal nekaj suhega.«

Marko J. komentira, ko je prišla vzgojiteljica Mira za dva tedna nadomeščat s. Cirilo: »Mira, a boš ti šla še enkrat v penzijo?«

Justin pozdravi vzgojiteljico Tino: »Živijo, Tina.«
Tina mu odgovori: »Pozdravljen, Justin.«
Justin odvrne: »Jaz nisem Justin, jaz sem avto.«

Sestra Andreja si zapisuje v manjšo beležnico. Pristopi Jan, jo nekaj časa opazuje, potem pa vpraša: »Kaj pa to delaš? A seznam za v trgovino?«

Urban O. zatoži vzgojitelju Tadeja in Petra, ker se hecata, namesto da bi pomivala posodo. Potem fantoma pove, da ju je zatožil vzgojitelju. Peter komentira: »Raje bi šel k s. Cirili, ona je bolj stroga!«

Tadej komentira, ko imamo za kosilo matevž in zelje: »To je Matevž (pokaže na matevž), to pa Ambrož (pokaže na zelje).« Matevž in Ambrož sta njegova bratranca.

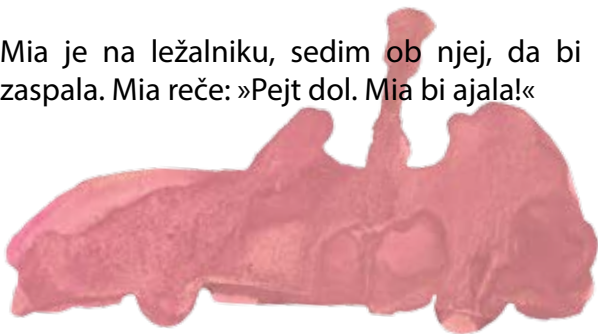
Urban P. komentira med nalaganjem solate na krožnik: »Solate pa nimam preveč rad, zato si je dam malo. Saj vem, da je zelo zdrava, ampak si je vseeno dam bolj malo.«

Rdeča soba se sprehaja okrog Maximarketa in si ogleduje slike v izložbi.

Urška vpraša (in kaže na čokolado): »Kaj je to?«

Brina odgovori: »Nagrada!«

Mia je na ležalniku, sedim ob njej, da bi lažje zaspala. Mia reče: »Pejt dol. Mia bi ajala!«

Deklica izdeluje zemljevid Afrike. Ko pospravlja, gleda zemljevid in komentira: »Sem, v Čad, pa gremo mi včasih na kosilo.«

Pri kazanju materiala za razvrščanje vzgojitelj napačno položi kamenček in to popravi.

Luka T. komentira: »Metod ga tud' mal' biksa.«

V naši (rdeči) sobi smo malo košarkarsko razpoloženi. Brini povem: »Naši so pa včeraj izgubili. A je ati gledal tekmo?«

Brina: »Ne, ker je bilo že prepozno.«

Hana je prva pojedla kosilo in potem je bil na vrsti sladoled. Komentira: »Takšnega obnašanja pa še nisem videla, da bi bila jaz prva!«

Pred sv. Miklavžem v zeleni sobi pravi Tadej: »S. Cirila, a veš, da bo danes babi Mirjam pekla piškote?«

S. Cirila vpraša: »A res? Kje pa bo pekla piškote?«

»Ja, v pečici!« odgovori Tadej.

Zahvaljujemo se za...

dar življenja z...

Družino Gence ob rojstvu drugorojenke Anite,
Družino Klopčič ob rojstvu drugorojenke Klare,
Družino Malešič-Teckam ob rojstvu
drugorojenca Alistairja Doriana.

Zahvale

HVALA podjetju Dal ob nakupu delovne obutve.

HVALA vodstvu Maximarketa za lepo sodelovanje pri urejanju okolice vrtca.

HVALA nemško govoreči prostovoljki Mariji Veršič za njeno požrtvovalnost.

HVALA Mestnemu redarstvu za pomoč in posluš pri vzpostavljanju reda na parkirnih mestih, namenjenih kratkotrajnemu parkiranju za vrtec.

BITI IN DELITI

Kadar darujete v dobrodelni sklad Izak, ki je ustanovljen v okviru Uršulinskega zavoda, bo Vaš dar namenjen družinam, ki težko poravnajo stroške vrtca:

SKLAD IZAK – za družine

TRR: SI56 29000 0005 0424 822

PODARIM - VZAMEM - ZAMENJAM - PRODAM - KUPIM

V garderobi vrtca imamo posebno oglasno desko z namenom, da ustvarjamo prostor delitve, menjave ali tudi nakupa in prodaje med nami.

V jaslih nam vedno pridejo prav naslednje stvari:

- prazne stekleničke od parfumov,
- podtaknjenci rož,
- manjši predmeti (ne iz kinder jajc) za v skrivnostno vrečo (za prepoznavanje na otip in poimenovanje),
- cd-ji s klasično in duhovno glasbo,
- stari kovanci, slike iz narave ali lepe ilustracije
- manjši leseni in kovinski predmeti za loščenje,
- manjše vrečke iz polivinila,
- hranilniki.

V celotnem vrtcu nam pridejo prav:

- rezervna oblačila,
- kozmetični in papirnati robčki,
- papirnate brisače,
- majhni predmeti, ki na zelo realen način predstavljajo nek predmet, osebo ali žival,
- predmeti in slike iz različnih kontinentov,
- prozorne škatlice od čokoladnih bombonov / ferrero rocher,
- lepe steklenice, primerne za vaze,
- manjše vazice za en cvet,
- gumbi,
- različni sukanci,
- žebelji in kosi lesa za zabijanje z žebelji,
- hotelska mala mila,
- manjše posodice, skodelice, stekleničke, vrčki, škatlice,
- stari kovanci,
- papir različnih barv in trdote,
- revije in koledarji za izrezovanje,
- poganjalčki, tricikli, skiroji in kolesa, ki jih več ne potrebujete,
- stvari, za katere menite, da bodo otrokom v spodbudo pri razvoju in v veselje.

Vabimo

V petek, 13. 6. 2014, se bomo vzgojiteljice in otroci **posloveli od bodočih šolarjev.** Slovo bo v dopoldanskem času.

Bliža se piknik, pridite, z veseljem Vas pričakujemo na dvorišču vrtca v petek, **20. junija, ob 16.30.**

avtorica: Kristina, 5 let

avtorica: Hana K., 4,5 let

sv. Angela Merici pri molitvi

avtorica: Kristina N., 5 let